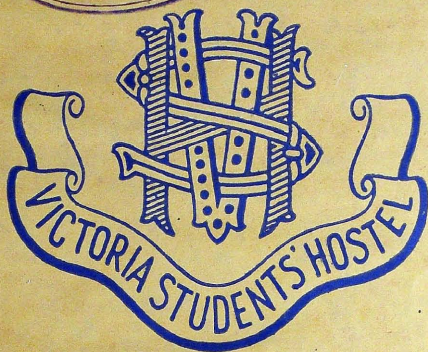
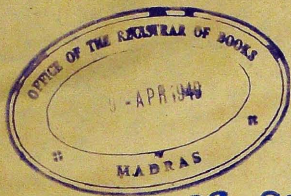

124
2469

The Victorian

Vol. I

March 1949

No. 1

The Victorian

EDITORIAL BOARD

Editor :

V. K. AYAPPAN PILLAI, B.A. (Oxon.)

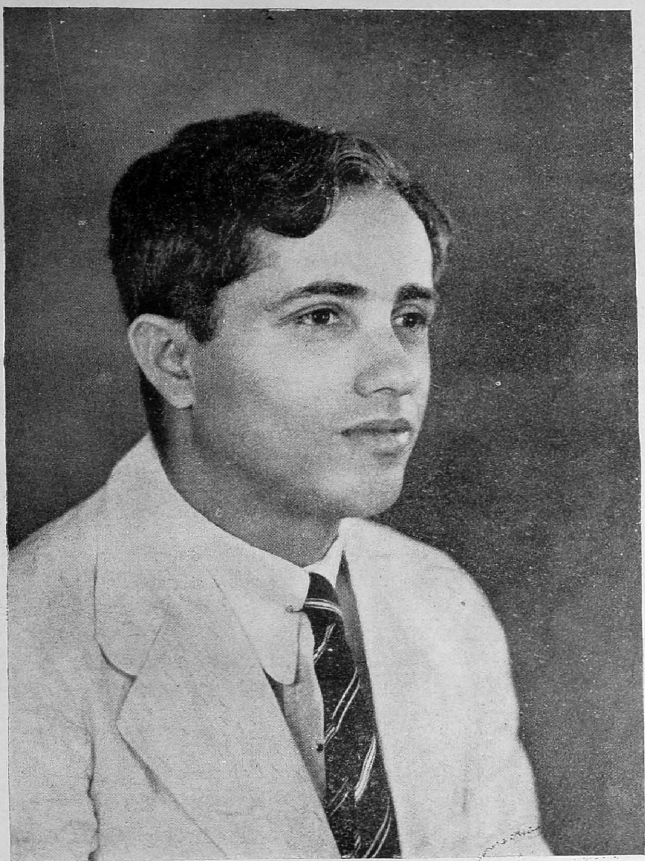
Sub-Editors :

A. J. CHINNA PILLAI, B.A.	...	<i>English</i>
R. PRASANNA VARMA, B.SC. (Hons.)	...	<i>Malayalam</i>
S. MOHAN	...	<i>Tamil</i>
C. G. KRISHNAMOORTHY, M.A.	...	<i>Telugu</i>
M. KRISHNAPPA SHETTY, B.A.	...	<i>Canarese</i>

Contents

	PAGE
Editorial ... Warden	1
" And..... " ... A. J. C. Pillai	2
The Fag ... R. P. Varma	6
India and the World ... T. G. Venkatapathy	8
Science and Religion ... C. Ramachandra Rao	11
India's Role in the Formation of an International Government ... A. R. Krishnamoorthy	16
Hostel Union ...	19
Athletic Association ...	22
' Victoria ' (Malayalam) ... P. M. Chacko	1
Chumarezhuthu (Malayalam) ... T. S. Namboodri	2
B. B. C. (Malayalam) ... G. P. Krishna Pillai	3
Asan Oru Snehagayakan (Malayalam) ... M. A. Muralee	5
Kolai Pathakan (Tamil) ... M. S. Seenithambi	1
Kanava ? (Tamil) ... " Gilpa "	4
Christmas Present (Telugu) ... " Dilkush "	1-4
Pathrikagalu Matthu Prajaprabhuthva ... A. M. C. Gowd.	1
(Canarese)	
Prantha Punarrachana Matthu Kannataka Akeekarana (Canarese) ... S. N. Shantaveerappa	3
Sahithi Sahithya Matthu Samaja (Canarese) N. R. Naik	6

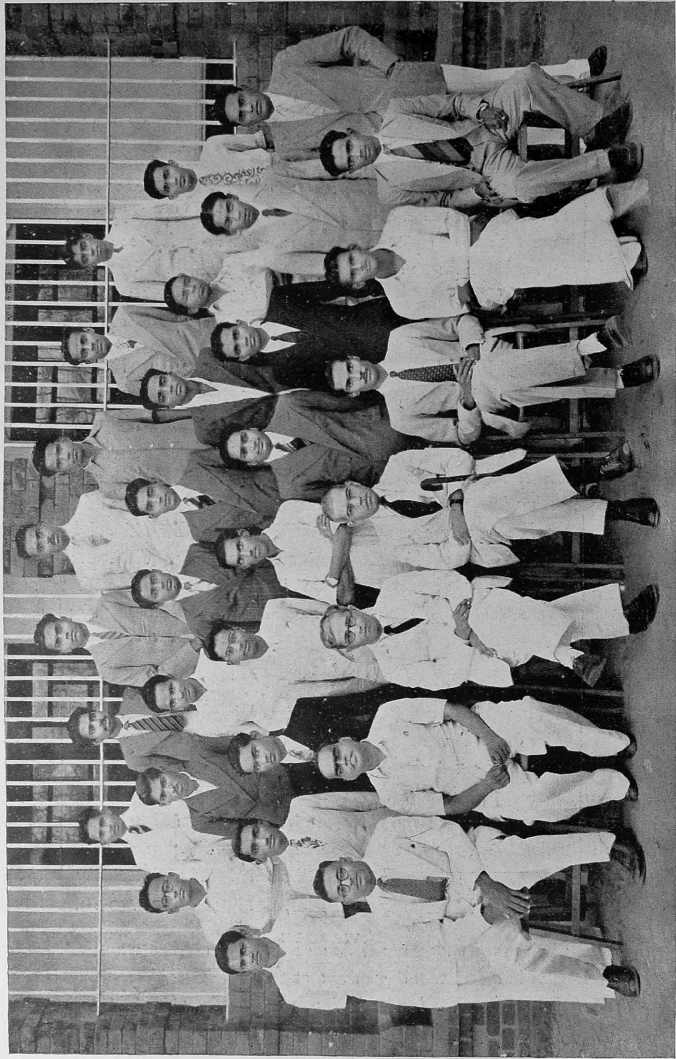
Prof. V. K. Ayappan Pillai, M.A. (Madras), B.A. (Oxon).

WARDEN

VICTORIA STUDENTS' HOSTEL UNION

OFFICE BEARERS — 1948 - 49

Editorial

'The Victorian', which had ceased publication in 1944, is now being revived, and it gives me great pleasure in inaugurating this first number. This revival is the fruit of the keenness and enthusiasm of the two elected Secretaries of the Hostel Union and their colleagues and the support they received from the members of the Hostel. This spirit of co-operation and of united effort is excellent and of good augury, and I heartily salute it.

It is right that, in keeping with the spirit of the times, the present number includes articles not only in English but in Tamil, Telugu, Malayalam and Kannada. All the articles admitted after careful scrutiny by Sri P. N. Krishna Rayan for publication are interesting, and the contributors deserve to be congratulated on their effort. While it is imperative that we should cultivate more and more our own languages and give them the fullest scope, we must never allow ourselves to neglect, out of a mistaken national spirit, the priceless gift of English which has come to us, for English is the sole medium through which the literature, thought and science of the world outside the limits of India, if not our Province, can come to us. Let us therefore devote ourselves with zest to the cultivation of our languages without in any way losing our hold of this invaluable English.

My thanks are due to Messrs. G. S. N. Acharya, R. S. Desikan and B. Nanjundaswami of Presidency College for their kind help and co-operation in the preparation of the Telugu, Tamil and Kannada sections of this number.

Before concluding I may perhaps be permitted to repeat the announcement I made at the annual function of the Hostel held in February that 1950 is the year of the Golden Jubilee of the Victoria Students' Hostel, and that all members of the Hostel, both past and present, are invited to co-operate with the management in making the celebrations to be held next year a great success. An appeal in this behalf will shortly issue, and I do hope the response will be encouraging.

Warden

"And....."

By

A. J. C. PILLAI

It was to escape the oppression of thoughts and associations that we came away that evening to the Marina. But I was not destined to find relief or solace. For, as the waning sun began to sink, thoughts of my mother's illness and demise crowded into my mind. If she had left me alone, I could have shifted for myself. But as it was, I was saddled with a sister who was not even five.

No, that is unfair; not saddled, no, not saddled. There was responsibility, of course, and sometimes even anxiety, but then there was ample compensation too. In fact she turned out to be my only ray of hope. She was the treasure and the legacy my mother had left behind for my consolation. I could not part with her, could not bring another into our house to take care of her. She was my only sister, my sole charge. Looking after her, I began to love her with a tenderness I never before knew. After all we had no one else to love or to be loved by. No wonder then that our hearts invariably beat in perfect unison. How often during the day would she jump on my lap and let me cover her face with kisses!

I had thus tried all along to make her happy, and in so acting, had found happiness myself. Poor little darling, deprived for no fault of hers of the tenderness, the strength of a mother's love! Mother! The word started a train of thoughts in my mind. She was dead now one full year. Time had not succeeded in diminishing the sorrow. My heart still ached in sharp realization of my terrible loss. The last moments of my mother were still fresh and vivid in my memory. I remembered distinctly the look in her eyes as she placed little Shirley's hands in mine and whispered: "Love her for me."

All on a sudden there came a shriek, a cry. I was flung out of my reverie. Something was wrong somewhere, but where and what I had yet to learn. "Shirley, Shirley," I called aloud. She was nowhere to be

seen. Doubt developed into apprehension. I grew frantic with fear. In my ruminations I had forgotten her and allowed her to wander about and play on the sands on her own.

A few yards from me there was a concourse. People were running, shouting, crowding.....I was stunned, but it was only for the fraction of a second. By now many people had gathered round the scene of commotion. A wave of dread and apprehension swept over me. I dragged myself frantically to the crowd, the name of my missing sister dying down in my throat.

A shout of jubilation went up from the crowd. Another of encouragement accompanied it. And then I heard many voices speaking together, voices near me, but how truly afar!

Wading through the sea, fighting the billows, the figure of a woman was seen making for the land, something not very light tenderly pressed to her breast.

"Shirley, my Shirley," my cry was barely audible. I pushed the crowd aside and forced myself inside. The rescuer had now reached the shore. Her burden was none other than the limp body of my own little Shirley.

"Shirley, Shirley," I cried in anguish, and eagerly I snatched the dear treasure from the hands of the rescuer. Some scolded me, some hindered me, but their very opposition infused a new energy into me. I ran with my little sister, defying the crowd. Instinct must have warned me that delay, however short, would certainly be fatal.

I do not know what happened later. I do not know how I managed to drive the car. But one thing kept insistently ringing in my ears, and that was that somehow or other I had to save my darling from the clutches of death. It was only when Sister Aroujo assured me that the little girl was out of danger that the realization of the position dawned upon me. Then I knew that in my state of frenzied excitement I had fled, and providentially, to the Rathna Hospital.

In the morning of the following day, I woke up in answer to the news-boy's knock. On the very front page of the daily was conspicuously displayed in bold letters the headline: "A College Girl's Heroism."

The news-item read: 'Thanks to the courage and promptness of a student of the City Women's College, a tragedy was averted last evening. While playing on the sands on the Marina, Shirley Ross (5) tumbled down the dip and was swiftly lifted into the sea, which was unusually rough. Miss Prema, one of the students of the City College, spotted the drowning child, rushed into the sea and rescued her. The brother of the child came up on the scene at the end. He rushed his unconscious sister to the Hospital. It is now reported that the child has already been discharged. She is the daughter of the late Dr. D. P. Ross. Miss Jerry Prema is the student who performed this act of heroism last evening. She is in the graduating class.'

"Miss Prema, Prema," aloud I repeated the name.

"Now, now, are you also meditating a plunge?"

I turned round to see the intruder. It was Dr. Varma!

"So you have already begun to wish that you were in Shirley's place last evening? What a privilege to be rescued by, by.....well, what is the wonderful name I caught you muttering so fondly?" He had a hearty laugh at my confusion. That is his way, this Dr. Varma's, always jovial, always genial. He had heard of our accident and had come first thing in the morning to look us up.

We had breakfast together. As soon as Dr. Varma left us, we drove to the City Women's College Hostel. The maid who ushered us into the parlour assured us with a knowing smile that Miss Prema would be coming in a minute.

On our way I had endeavoured to impress on my little sister's mind that she would have been drowned and lost to me, had it not been for the young lady we were going to see. She was the saviour of little Shirley, and we had to give her some token of our deep sense of indebtedness.

"Let me give her my car," Shirley eagerly volunteered. The car she referred to was the latest plaything I had bought for her, and she, I knew, was greatly enamoured of the gift.

"No, my little one, a car, even if it be your favourite car, will not be worthy of your rescuer. We must give her something that is precious, something that will last. Unfortunately we have nothing worthy of her and her service to us. Anyway you must tell her how grateful you are."

She promised to tell her that she was very thankful and would always love her for saving her life.

There came a rustle, and I knew she was coming. I was too embarrassed to look at her, much less to utter any word. She must have observed my nervousness and discomfiture. Anyway she made it easy for me—whether by accident or design, I cannot say. Taking the child in her arms, she pressed her to her breast and whispered. ‘Too sweet, really.’ They were friends, fast friends already. I merely looked on.

In the meantime I waited eagerly for an opening. It came when after their hugs and smiles and whispers, Miss Prema looked straight into my eyes. As I was a very nervous sort of person, I had to summon up all my courage to meet her gaze without flinching.

“Good morning”, I began, rather absurdly late. “As you will have certainly guessed,” I found myself speaking, “we have come here to see you and thank you for what you did for us yesterday. Shirley is my only sister, and I would have been condemned.....”.

Emotion choked my utterance. I could not find words to complete the sentence.

“Yes”, I resumed, “condemned to a life of misery, had you not rushed to our rescue. You can see what a debt of gratitude we owe you. In fact it is so great that nothing we can do to express our indebtedness will ever suffice.”

“Please don’t say all that,” she cut me short, “I don’t think I did anything to merit this lavish praise.” She turned next to little Shirley on her lap. “So you thought of doing something for me, eh, little one?”

“Yes, yes, I wanted to give you my car, but he said it was not good enough.”

“The car she speaks of is her favoured toy,” I added an explanation. “It is proof that she will part with anything in your favour.”

“Is that so? Come on now, Shirley, will you give me, if I should ask for it, the thing you like best on earth?”

“Sure, I will.” My sister was prompt and emphatic.

“And pray, what is that wonderful thing you like most?”

At this my little sister jumped unceremoniously out of Miss Prema's lap. And running up to me she clambered on to my chair, and perched on my lap, holding me in a sort of a possessive embrace: "This, HE!" proudly, confidently, she announced, triumphantly pointing to me.

That, if anything, was a bolt from the blue!

And.....

Yes, there is an 'and'. And Miss Prema blushed for the fraction of a second. In her eyes there was a wonderful light and on her beautiful face the glow of happiness new-found.

The Fag

By

R. P. VARMA

The clock—somewhere at a distance—strikes three. What a lonely night indeed! The melodious songs of the mosquitoes fill the air with life! The burring sound of the nearby motor pump! It is a paradoxical world! And there I sit in front of my table with a half-burnt fag still smouldering in my hand—the only companion to enjoy the peace of the night!

Yes, the fag—American slang for a cigarette—French diminutive for cigarro! The primitive cigar was merely a few leaves of tobacco rolled together between the palms of the hands, one end of the roll being placed in the mouth, the other end being lit, possibly justifying Johnson's describing it as an object with 'a fool at one end and fire at the other.' What a sarcasm for such a universally applauded thing as the cigarette!

Shakespeare, of course, makes no reference to the use of cigars or cigarettes, but many passages could be culled from Ben Jonson and other dramatists. Bobadill, the braggart soldier of *Every Man in His Humour*, professes to have received in the Indies "no other nutriment in the world for the space of one and twenty weeks, but the fume of this simple only." Therefore it cannot be but "'tis most divine." 'Divine' is Spenser's word also, and was, indeed, the stock epithet among those who approved of its

virtues, whether for closing 'the orifice of the stomach' when one could not come by a dinner or for something else. Ruskin denounced cigarette-smoking as "enabling a man to do nothing without being ashamed of himself."

Have Ruskin and his followers ever thought of the good that is in a fag? Nay, not for a moment. Depending on the individual and on the time and circumstances of its being consumed, our poor little cigarette works wonders. In certain cases it will rouse the sluggish mind into activity, while in others it will moderate excessive mental excitement! This poor little fellow has never been known to originate any specific disease, yet all blame him! Is the cigarette not really an indispensable thing to all types of people, especially to the students who have to rack their brains for all sorts of degrees and double degrees? Don't you think that our minds, when sluggish, must be made active? Is it not necessary that the mental excitement of a student due to examination fears must be moderated? And for all these purposes what is more effective than a cigarette?

And is that all? It is really a pride to have a cigarette in between your fingers, of course lit. How many non-smokers keep a tin of cigarettes and an ash-tray in their drawing rooms! It is a blessing indeed—one which makes the meeting of friends warmer and more frequent. Even the bitterest enemies warmly exchange cigarettes! And as Matthew Arnold puts it, "whatever adds to the agreeableness of life adds its resources and power."

Why go to the age of Shakespeare and Ben Jonson? Let us examine our own times. If you are a smoker and are confined to your room, I am sure, at least a dozen friends visit you every hour—some for a packet of cigarettes and then being satisfied with a stump, some for the stump alone and then deriving satisfaction from seeing your friends smoke, and some others for just a puff! There are people who would even wake you up in the early hours of the morning for a fag, while there are others who are capable of taking it from your room without disturbing your sleep! Yes, you may call this theft, but a smoker will never consider it so! Can there be anything in this world or even in your dream-land, greater or dearer than a fag? The rich and the poor, the moneyed and the

penniless all admire and love this divine thing on earth. And that is why we have parasites among smokers too. They are smokers, in fact, chain-smokers, but they never buy a fag, yet they smoke and smoke and smoke!

And the cigarette stump, the last few puffs of which are said to be equal to a virgin's kiss, is of great demand. What a wonderful part it is! The most poisonous part, it yet acts like the poison from a virgin's kiss or Cupid's arrow!

To the philosopher there is greater beauty in a fag. To him it suggests that man's pilgrimage on earth leads inevitably to death, the passageway to another mode of existence, like the poor fag which remains smouldering for a few minutes and then goes out in smoke and ashes! To the poet, those rings of smoke which dance in the air coming out from the cigarette end are food for his imagination! To the gloomy man it emits rays of hope by burning brighter at every puff he takes! Yes, the torch of the Greeks—it is the cigarette to-day—the alpha and omega of life!

India and the World

By

T. G. VENKATAPATHY

India achieved her independence on the 15th August 1947, through a national and non-violent struggle of over sixty years, and it is to be seen how far she will work towards her goal—the ideal of building up a firmly-grounded political, economic and social structure which should then lead the world, not by aggression but by truth, love and peace.

After India freed herself from British Imperialism, she was faced with an undeclared war with her sister nation Pakistan, due to the partition of the Punjab and its natural consequence, the refugee problem. The Britishers expected that India would become another China where internal troubles have become international troubles. And perhaps they were eagerly awaiting the day when India would seek their help. But fortunately that day has not come and perhaps will never come.

Never before has India's concern with world affairs been so directly brought home to her as in recent times. She is on the highroad of international politics with the spotlight full on her face. Unlike many other countries in the world, specially among the colonial regions of Asia, India has been lucky in securing a definite place for herself in the outside world. Her novel method of struggle for freedom, the high order of leadership she enjoyed which lent a definite tone to her political climate, the outstanding status that Gandhiji's rare personality brought her—all have combined to present India in an unusually favourable light.

It would be no exaggeration to say that she set the political fashion for Asia and the others reacted strongly to the revolutionary currents here. Thus long before India was constitutionally in a position to take her place at the international table, she was a recognised entity, and her leaders enjoyed popularity and esteem abroad.

When India achieved freedom, she proclaimed her foreign policy in a blaze of glory. The first Indian national delegation to the U.N.O. was spot-lighted with glamour, and India carried a high tradition, both past and present, with her. Every country wanted to cajole and woo her. The feting and feasting in the softly shaded salons of New York and Paris lent romance and excitement to India's internationalism. India's moral fervour, her freedom from selfish ambitions, her steering clear of power politics, gave her a sense of self-confidence. The different countries seemed to topple over each other in a race for Delhi embassies. India seemed the favoured of the mighty international Olympian gods.

Though keeping her traditions and her characteristic philosophy, India has made a brave beginning in shaping her foreign policy. Having been for a long time a pathetic victim of imperialist aggrandisement, she disclaimed any expansionist ambitions, political or economic. Fully alive to the fact that imperialist competition inevitably results in global wars, she has decided to keep clear of the world's power politics; and while co-operating with all, ready for collaboration in any worthwhile scheme for international functioning, India has disclaimed any preferences for blocs or sections in the international groupings. She has expressed unwillingness to accept anything with strings attached to it. The policy is perfection itself. Yet India, from the point of view of practical politics,

has sustained reverse after reverse. Her international standing today, though not impaired, is somewhat reduced. The point for consideration is to see where we have erred.

In the present economic set up, the world is divided today into the more developed and less developed areas. The unevenness of economic development in the various parts of the world lies at the root of all international politics and determines the shape of world affairs. It expresses itself in authoritarianism at home and predatory imperialism abroad. It is responsible for obstructing the world consortium of productive wealth for equitable distribution. Political schemes like the old League of Nations or the new United Nations Organisation leave untouched the over-riding economic problems of the world, and chaos and insecurity naturally follow, feeding the flames of war. It is against this background that India has today to view and appraise the present international alignments.

All the countries today are playing a game of 'chessboard' diplomacy. International politics has become a kind of gangsterism, with diplomatic blackmail alternating with bombers and artillery. Kashmir is an example, one tiny facet of a vast gigantic wildmen show. The world has seen instance after instance, whether in Greece or Palestine, Viet Nam or Indonesia, India or Africa, of the same pernicious factor operating. Principles, laws, justice and humanitarianism have no place in such a world, apart from the high-sounding platitudes they may provide for the statesmen to purvey. Watching the U.N.O. at work, one gets the picture of a set of crooks in conclave. From the time the Abyssinian case pleaded so movingly by its ruler fell on unheeded ears, to today, when the voice of Indonesia is a murmur lost in the bushes of nefarious designing, international dealings have reduced themselves to the bullying of the weak by the strong, of group alliances made and voting strength built upon narrow, selfish, and national self-interest, which make a travesty of internationalism.

Although India's present decision to sail clear of any bloc or group is hundred per cent right, it cannot by itself carry her far. Nor can her championing of the weaker countries avail her or them, while the big powers can continue to swing their bludgeons about. Even though India wishes to maintain friendly relations with all countries, she should not

support this outmoded system. When the world expects to solve the problems which arise out of imperialist rivalries through a council (U.N.O.) of these very culprits, it is just like setting up a committee of black-marketeers to expose black-marketing.

India has to strip herself of all such illusions. She will have to rally together all those who are to-day imperialism's sorriest victims, the undeveloped, the economically backward, all those who have the incentive and courage to combat this vicious system.

The only policy that can have any moral ground to-day for application in international affairs is one that will eradicate the power mongering and the profit-seeking incentive of imperialism and replace it with a democratic social order. Such a force can be generated amongst the worst affected peoples of the backward countries, especially of Asia. India cannot build up intimate fraternal ties with them except on the basis of a common ideology which can only be Socialism, for that alone offers a reasonable and effective alternative to the present political racketeering.

But before India can assume this useful role, she should have a purposeful and clear philosophy for her home front. The present political drifts and dubious economic trends have to be replaced by a well-defined socio-economic policy, as an effective directive that will lead in the near future to the establishment of a socialist republic. It is only then that India's present avowed policy can have a meaning for to-day and a hope for to-morrow, not only for herself but also for the entire world.

Science and Religion

By

C. RAMACHANDRA RAO

Professor Albert Einstein refuses to concede that there is any conflict between science and religion. However, he agrees there is antagonism on the lower levels of religion, for science cannot tolerate any interference with the orderly processes of nature, and cannot recognize any intrusion of rewards and punishments upon man's behaviour. But cosmic religion rises far above the levels of imaginative superstition. Cosmic

religion understands the universe as moving in "beauteous order" through a time and space that are a single essence of reality. According to Einstein, this will become the strongest and noblest driving force behind scientific research. Einstein finds a relationship between every act man does and the satisfaction of his wants as a living creature. He says there are certain inward reactions which have brought mankind to religion. From this standpoint he traces the three stages of development in the religious history of man.

Among primitive peoples, religion must have had its origin in the fear of physical punishment. In those days men had no understanding of the causal connections between phenomena. The primitive man accepted without wonder, without pondering and reasoning about them, the beneficent processes of nature, but his wonder was aroused by those things and events which excited fear. As he concentrated more and more on these powers, he began to look upon them as terrible powers which might, at any moment, bring disaster upon him and his community. Thus the emotion of wonder was transformed into one of fear. And, when man began to conceive them as personal, they must have evoked in him the attitude and impulse of subjection and the emotion of negative self-feeling. He then personified them and assigned to them the personal attributes of strength and anger. Thus he not only feared and wondered at these powers, but humbled himself before them and sought to obey the slightest indication of their wills.

The second period of religion began with the development of social feelings. With the advance of time, man wanted not only protection but, guidance, sympathy and love. He found them to some extent in the men and women with whom he associated himself in the world. But the connection between human beings and the surrounding universe was uncertain. He felt a great necessity for a friendly spirit in the cosmos, with which he could have communion and in which he could find guidance and affection. And so he came to conceive of God as the Almighty, who is wise and therefore can give counsel, who is the guardian of righteousness and therefore rewards and punishes, who is father and therefore comforts and inspires.

The second stage is infinitely higher than the first, but Einstein says it is not sufficiently high for the chosen spirits of the world. In his

sense of the term, it is not yet religion. There must come a third stage which he finds in the cosmic religious sense. He says it is difficult to explain what exactly the cosmic religious sense means, as it does not involve an anthropomorphic idea of God. The individual feels the vanity of human desires and aims and the nobility and marvellous order which are revealed in nature and the world of thought. He feels the individual destiny as an imprisonment and seeks to experience the totality of existence as a unity full of significance. So he strives to understand heaven and earth and the mind of man, and tries to know their truth and feel their beauty.

This cosmic religious sense as presented by Einstein is a very attractive idea. But even around this, so much of criticism and controversy has circled. Actually when we observe the attitude of religion towards the growth of human knowledge in the past two centuries, it will be clear how hostile and unsympathetic it has been to science. C.E.M. Joad writes : " When one looks back over history, one realises there is scarcely any discovery which science has made for human advancement and which churchmen and theologians have not violently opposed. Not content with burning each other, they burnt the men who discovered the earth's motion, burnt the men who made the first tentative beginnings of physics and chemistry, burnt the men who laid the foundations of medical knowledge. When science made it possible to fight the small-pox epidemic, churchmen opposed the necessary sanitary measures as an attempt to escape merited punishment, and denounced vaccination as an offence to God. When chloroform was invented, they opposed its use, specially in child-birth—had not God laid the primeval curse upon women?—and denounced it as an offence to God! A hundred years ago when the steam-engine made railways possible, the clergy preached against them as unnatural and a sin against God. To-day, they are denouncing birth control as unnatural and an offence to God." Again, if we take the three main religions of to-day, it is well-known that Islam, in its days of political power, committed many atrocities. Hinduism, in the name of tradition and dogma, stifled the natural doubt of man which is a definite sign of progress. Many social institutions organised by missionaries engender a spirit of hatred for other religions. The mystic says his experiences are of a personal and private nature which cannot be communicated. This leads a modern

man to doubt the mystic's sincerity, and often he thinks the mystic is making use of religion as a cloak for immorality. Leaving aside a handful of genuine souls, we find actually a number of neo-mystics duping numberless innocent souls. All these factors combine to make an educated modern man look upon religion as a slowly dying phase of human thought. Discarding religion in which he has for ages found a satisfaction of his psychological and intellectual needs, man has to go in for some other source such as science.

During the last two hundred and fifty years science has progressed very rapidly. It has almost revolutionised human culture and civilisation. And now we find a great future before it. Prof. J.B.S. Haldane speculates on a future when, through scientific development, there will be a great abolition of disease, and death will become a mere psychological event like sleep. He says, in the future, eugenics will be universal and reproduction might be completely separated from sexual love, making mankind free in an altogether new sense. In short, he asserts that science will promote human happiness on a wide scale. On the contrary, Mr. Bertrand Russell suggests that science will be used to promote the power of dominant groups rather than to make man happy. He says that science in the future will mean greater increase in organization and will provide opportunities for the minority in power to oppress the majority. Advances in biology will be startling. Men will possess the power of doing good or evil to mankind by controlling the human emotions through the artificial method of injection or diet, or through the secretions of the ductless glands. According to him, science will release the evil forces to cause destruction to culture and civilization.

These are only fantastic conjectures and at best can only show the direction in which the future tends. There is absolutely no reason to fear the events that may or may not take place. If science has put more power into the hands of man, the danger lies not in man's possessing power, but in his misusing it. Many modern thinkers seem to dread the strength of science. Romain Rolland says the immediate task awaiting every human being to-day is to join the hands of religion and science, the two brothers who are fighting for a field, the perfect exploitation of which requires the joint efforts of the two. He is aware of the fact that neither can be turned

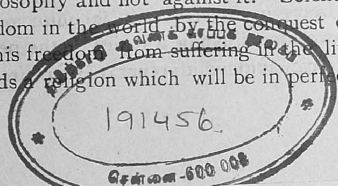

out for the benefit of the other. The great necessity he urges is to establish a fellow-feeling between different types of religion and types of religious expression coming from the study of mental phenomena. According to him, the salvation for a materialistic civilization is in a rationalistic religion. Advaita is such a religion. It represents non-dualism, unity, the idea of the Absolute. This is the only religion which can have any hold on intellectualized people and cure the malady of materialism. Rolland finds a scientific religion for an industrial society in the combination of "the bright sun of intellectuality and the heart of Buddha, the wonderful, infinite heart of love and mercy."

Is it then true that religion and science contradict each other? Do the scientists raise war against religion? Many confuse religious institutions with religion. Religion serves as a means of expression of man's emotional nature. In fact, books on theological subjects are next in popularity only to fiction. Man can never do away with religion. The great scientist Professor Albert Einstein is more than a mere scientist. He is a great seer and mystic. He says that all the finer speculations in the realm of science spring from a deeper religious feeling, and without such feeling they would not be fruitful. Professor Compton speaks of "the directive intelligence", a corresponding term for God.

Yet we must admit the degeneration of religion in our times. This is not peculiar to this age only. The philosophy of the Upanishads was a protest against the theology of the Vedas. During the epic period, Krishna protested against the meaningless dogmas and creeds passing for religion. Buddha raised objections to the superstition of his own age. So also Sankara checked the wild extravagances of superstitious theology. Now we, in the twentieth century, have raised objections to superstitious theology masquerading as religion, and long for a universal scientific religion.

After all, science does not contradict religion. The relativity of Einstein and the further analysis of Dalton's atomic theory into that of electrons and ions go in favour of philosophy and not against it. Science represents man's efforts towards freedom in the world, by the conquest of nature, and religion seeks to ensure his freedom from suffering in the life to come. The twentieth century needs a religion which will be in perfect

harmony with the conclusions of scientific research—a religion which can be harmonised with monistic philosophy, which will stand the severest test of reason.

India's Role in the Formation of an International Government

BY

A. R. KRISHNAMOORTHY

“Scientists tell us of the various ways in which the earth may perish, It may be destroyed by the approaching moon at some remote time or by the cooling of the sun. A comet may strike the earth or poisonous gas may exude from the earth itself. But all these are remote possibilities, while the probabilities are that the human race may perish by its own deliberate acts, by the stupidity and selfishness strongly enthroned in human nature. A blind impulse to destroy seems to have taken possession of mankind, and if there is no check imposed on it, we shall take a long stride towards final destruction and reach an era of intellectual darkness and ethical barbarism in which the noblest accomplishments of the past would be laid waste. We live under an agonising strain of grave anxiety. We are at one of the decisive moments in the life of mankind. In no other period of human history were so many people bearing such impossible burdens or suffering such agonising persecution and anguish. We are living in a world where tragedy is universal.” (Sir S. Radhakrishnan)

In recent decades we have had not only material development which is striking and visible to the eye but a definite growth in the ethical sense and the social passion. Never before in the history of the world has there been such a deep desire for peace and such a widespread hatred of war.

So an increasing number of politicians and statesmen have come to realise to-day that devastating war and the narrow-minded nation-state can be blotted out of existence, only if all the nations accept super-sovereignty. Hence it is quite obvious that the ideal of international government can be a reality in the near future. But the problem is whether we can achieve it voluntarily or after an atomic war.

In the age of the bullock-cart the village was the unit of government, and in the age of electricity the nation is the unit. In the epoch of aeroplane and atom, the world should be the unit. National sovereignty is necessary only as a means of suppressing the sovereignty of somebody else. If no national sovereignty is challenged, sovereignty is not needed at all. So the end of sovereignty means international government which can assure real and everlasting peace to the world. The illusion of national independence in a world of sovereign and armed political states is now obvious to everybody. Therefore the existence of the institution of state sovereignty is a menace to individual liberty and national freedom. The recent world war was primarily waged between sovereign states for their very existence; it was a war against a state which by asserting its own sovereignty challenged the sovereignty of other states. The war was waged against Germany not because of its Nazi ideology or the persecution of the Jews, but because it aimed at super-sovereignty and overran several sovereign states, small and large, in Europe.

The inner core of every individual desires freedom and happiness, and so it is essentially constructive and positive, unless it is misled and misguided. Of course, there was a time where people believed that the attainment of happiness and freedom was possible only through limited co-operation and through solidarity within the boundaries of a family or a state. Gradually the march of political and historical events has convinced them that the boundaries, however wide they may be, prove futile and only unlimited co-operation among all nations can free them from fear, want and persecution.

A world federation is nothing but the practical shape of this limitless co-operation. Hence this idealism of to-day may be translated into actual practice some day or other. It cannot be asserted that an international government is the remedy for all evils. But apparently it is an effective and immediate remedy for the great evil of devastating wars. Unless this evil is done away with, we cannot think of eradicating other evils that are impediments in the path of human progress.

An International Federation has to be constituted on the basis of double citizenship, the same person being a citizen of his own state and a

citizen of the world state. And it goes without saying he has his obligations and duties to both of them. World citizenship carries the right to elect the world legislative and executive bodies for planetary legislation and administration in matters affecting humanity as a whole, the rights of man, the defence of the Federation and of individual nations, world trade, the world currency, the world system of communication, the movement of population, world reserves of power and raw materials, co-ordination of scientific research, rehabilitation of backward areas and nations and so on.

As a world citizen, every man will have to obey the world laws, pay the world taxes and help the world police in the task of enforcing the world laws and the decisions of the world court.

National citizenship will carry the right to elect the national legislature and executive bodies and through them to have a voice in the framing and enforcing of laws and policies in all matters which are not of universal importance and not reserved for the world government. It will be a matter of common sense to have very few such reserved subjects and leave to each nation the fullest autonomy in matters which do not concern or affect the whole world.

It is needless to mention that the world government should be on the basis of absolute equality and justice, irrespective of caste, colour or creed. It may be said that the backwardness of some nations may be a hindrance to our noble mission. But it would not impede our aim, because the U. S. S. R. has demonstrated to the whole world that any nation can get rid of its backwardness by proper education and self-government. In the International Federation we cannot discover any dependencies or colonies. Every culturally homogeneous unit would have its autonomy guaranteed by the Federal constitution.

But the great problem is who is to take the initiative in accomplishing such a noble task. Can we expect this of the so-called big nations of the globe or any of the European countries that have become wretched victims to power politics and vested interests? India is the oldest of all nations and the biggest next to war-torn China. She is the only nation that commands universal respect. Unlike the other self-seeking politicians of the world, the statesmen of our country attach the maximum importance to integrity and conduct.

Moreover she has got the largest variety of races, languages, religions and cultures. Materially the poorest and spiritually the richest, she represents and can correct the present misery of humanity.

Every now and then Pandit Nehru gives expression to his well-cherished international outlook which he has been cultivating from his earliest days. His masterly pen drafted the world federation clause in the August resolution. So we can nourish the ardent hope that India will surrender her national sovereignty to the International Federation of which she is bound to become the heart and soul.

We can rest convinced that the existence of a world government and the sense of a common world citizenship will necessarily reduce or nullify the existing disruptive tendencies.

The proposal is entirely constructive and deserves immediate consideration. It envisages a platform where all countries can meet and come to a mutual agreement in an atmosphere of trust and understanding. India is the only nation qualified and competent to undertake this noble mission, and it is my sincere conviction and hope that it will assume this serious responsibility. All nations have everything to gain and nothing to lose by joining the International Federation.

Hostel Union

Office Bearers:

Rev. Fr. J. D'Souza, S. J.	...	<i>President</i>
Mr. V. K. Ayappan Pillai	...	<i>Vice-President</i>
Mr. R. Prasanna Varma	...	<i>Secretary</i>
Mr. A. R. Krishnamoorthy	...	<i>Joint Secretary</i>
Mr. P. Dhana Singh	...	<i>Sports Secretary</i>

Mess Representatives:

Mr. K. V. Krishnan	...	} Veg. A.
Mr. M. Anjaneyulu	...	
Mr. A. Govindarajan	...	} Veg. B.
Mr. T. M. S. Namboodripad	...	
Mr. K. Balakrishnan	...	} Cos. A.
Mr. R. Venugopala Reddy	...	
Mr. R. Gopinathan Nair	...	} Cos. B.
Mr. V. R. Chandran	...	

Committee members :

Mr. B. K. Mathan

Mr. N. Viswanathan

Mr. R. C. Krishnan

Mr. S. Sivasubrahmanyam

Mr. S. Mohan

The inauguration of the Union coincided with the Graduates' Reception on 27th Aug. '48. The reception was held in the mess quadrangle and more than 500 students and distinguished guests and professors attended the function. Sri. Khasa Subba Rao, Editor, 'Swatantra', delivered the inaugural address, our Warden Mr. V. K. Ayappan Pillai presiding. Speaking on the responsibilities of the student population in the political sphere, Mr. Subba Rao dealt with the important phases of the present-day system of government in a very clear and lucid form. While offering a good deal of healthy criticism about the present Government, he suggested ways and means for possible improvements. After the address there were a few speeches by the new graduates in reply to the toast proposed by the Secretary. The members were entertained to a cinema show by Mr. S. Parthasarathy of the Presidency College. The function came to a close with a vote of thanks by the Secretary.

At the beginning of the 2nd term, Mr. Justice A. S. P. Iyer, Judge, Madras High Court, addressed the Union. Prof. V. K. Ayappan Pillai was in the chair. Justice Iyer spoke on 'Indian Culture', and clearly pointed out the subtle beauty of our culture and attainments, with a number of quotations from the Vedas and other ancient sources. The speaker, though dealing with such a serious topic, never failed to exhibit his characteristic wit and humour in the most pleasant manner.

On 15th. Nov. '48 Mr. R. P. Sethu Pillai, Reader, University of Madras, spoke on 'Kambanin Kavivovium'. Mr. Sivagnana Gramani presided. The speaker dwelt at length on the greatness of Kamban and his works in a flowery style. He devoted great attention to the exposition of Kambaramayana, which has earned a name and fame not only for Kamban but also for Tamil Nad. The Secretary proposed a vote of thanks.

A meeting addressed by the well-known orator, Mr. T. Chengalvarayan and presided over by Mr. T. V. Ramanujam, Prof. of Economics, Vivekananda College, ushered in the third term. The subject for

discussion was 'Imperialism in Communism'. Mr. Chengalvarayan, while protesting that he would be the first man to join hands with the communists for bringing about the abolition of economic inequality, provided they were not guided by instruction from outside and their theory shaped according to the tradition and culture of our soil, pointed out how the so-called communist type of government was tending towards the totalitarian type. The president, Mr. Ramanujam, showed how the doctrine of communism can be translated into practice by non-violence, as has been done by the Father of the Nation.

On the 30th Jan. '49, the members of the Hostel assembled in the Library Hall and paid homage to the departed soul of Mahatmaji. The Warden spoke a few words of advice, and the function closed with a two-minute silence.

The Hostel Day was celebrated on the 26th February '49. Nearly a thousand students and distinguished guests attended the function. Mr. Justice P. Govinda Menon addressed the gathering, our Warden, Prof. V. K. Ayappan Pillai, presiding. Mr. R. Prasanna Varma, Secretary, presented the annual report. Mr. Kochuthommen proposed the toast to the out-going students, and Mr. R. Venugopala Reddy replied to the toast on behalf of the senior students. Prizes were then distributed to the winners in sports by the speaker of the evening. Addressing the students on the occasion, Mr. Govinda Menon said that hostel life was not a conception of the modern age alone. In ancient days students of the Nalanda University who studied under the Gurukula system had their own type of hostel life. Hostel life enabled students to come into contact with people of different areas and with different social customs and manners. The function came to a close with a dance performance by Mr. & Mrs. Kesavadas and a comic show by Mr. Chandrasekharan of Vellore.

Secretaries.

Athletic Association

Captains :

Mr. R. Rathnaswamy	...	<i>Cricket</i>
Mr. S. Subramaniam	...	<i>Hockey</i>
Mr. N. Raghava	...	<i>Tennis</i>
Mr. M. Krishnappa Shetty	...	<i>Foot-ball</i>
Mr. T. S. Ramaswamy	...	<i>Volley-ball</i>
Mr. B. Chidambaram	...	<i>Indoor Games</i>
Mr. T. Gopalakrishnan	...	<i>Basket-ball</i>
Mr. P. R. Palaniappan	...	<i>Badminton</i>
Mr. S. Solayappan	...	<i>Tennikoit</i>

We wish to say that plenty of encouragement was given by the Association to all the games and sports during the academic year. We are particularly grateful to our Warden for his generous co-operation and valuable help. It will be interesting to note that we have all the possible outdoor and indoor games being regularly played by most of the members of this Hostel. A set of parallel bars was made available this year for the members of the Hostel. The Cricket and Basket-ball teams of our Hostel played some matches with outside players during the second and third terms.

We are proud to add that we have a good number of promising youngsters in our Hostel teams, and we take this opportunity to wish all of them a bright future.

As regards the sports held in February, we wish to mention that there were many entries for every event, and much interest and enthusiasm were found among the competitors. It took three days to finish all the items connected with the sports, and thanks are due to Mr. Subramaniam, the Physical Director of Presidency College, who helped us a lot.

On behalf of the Association, I thank all the enthusiastic Captains who co-operated with me in conducting the Hostel Annual Tournaments. My thanks are also due to our Warden for his valuable guidance and advice.

The results of the Annual Hostel sports held on the 20th February were as follows:

100 Metres: Jeevan Prabudas 1, Joseph Devairakkam 2;
200 Metres: Jeevan Prabudas, 1, Rajamanikkam 2; *800 Metres*: Ziauddin 1,
 Jeevan Prabudas 2; *1600 Metres*: Ziauddin 1, T. Gopalakrishnan 2;
110 Metres Hurdles: Jeevan Prabudas 1, P. Dhanasingh 2; *200 Metres Hurdles*: Jeevan Prabudas 1, P. Dhanasingh 2; *High Jump*: B. Subbian 1, Gopinathan 2; *Long Jump*: P. Dhanasingh 1, Rajamanikkam 2; *Hop Step and Jump*: Karuppannan 1, Rajamanikkam 2; *Shot Put*: Krishnaraj 1, Karuppannan 2; *Discus Throw*: B. Subbian 1, Gopinathan 2; *Fast cycle race*: Ziauddin 1, Gopinathan 2; *Slow cycle race*: Nagappan Nair, 1, Ramasubramanyam 2.

Relay Race: (Cos. B. Team) P. Dhanasingh, G. Srinivasan, Karuppannan and Joseph Devairakkam.

Jeevan Prabudas won the Individual Championship Cup.

Sports Secretary.

വിക്ടോറിയ

വിജയശ്രീലാളിതമായ്, വിശ്വസമാകർഷകമായ്
വിലസുന്നു 'വിക്ടോറിയ' വിദ്യാർത്ഥിനീകേന്ദ്രം.
ഔജ്വഹാന്റെ മണിസൗധം തല കുനിയ്ക്കുമാറി-
തേജസ്സാൻഡ്രസിയ്ക്കുന്നോരുത്തമഗേഹം,
ഭാരതസംസ്കാരത്തിന്റെ പരിമളം പരത്തുന്ന
വീരപുരുഷന്മാർ വാഴുമരാവതി,
മരുഭൂമിപോലെ ഫലശൂന്യമായിക്കിടക്കുന്ന
മദിരാശിപ്രവിശ്വതൻ നന്ദനോദ്യാനം,
വിവിധരംഗങ്ങളിലുമപ്പിരിയസ്ഥാനമേറും
പ്രവരരെ സൃഷ്ടിക്കുന്ന കല്ലുകവുക്കും,
ചരിത്രമുൽഭാഷിയ്ക്കുന്ന ഭരണതന്ത്രജ്ഞന്മാരെ
പുറപ്പെടുവിയ്ക്കുന്നൊരു പാഠകശാല,
തമിഴ്നാട്ടിൻ നല്ലേഴിവിലിരുളാൻ കാർമ്മേഘത്തിൽ
വിമലനക്ഷത്രത്തിന്റെയടുമത്രേ!

ഒരുവശത്തൊഴുകുന്നു നിമ്ബലമാം ജലംപേരും
തരംഗിണി, 'ബക്കിംഗ്'മെന്നഭിജ്ഞയായി.
ദൂരന്തരേരങ്ങളാണോക്കുളമാശ്രയംമോദം-
മരുളമാസ്സുതിയുണ്ടു മരവശത്തു്.
വൃക്ഷലതാദികൾ പൂത്തു വിവിധവണ്ണങ്ങളേന്തി
പ്രേക്ഷകരെ നിന്നിമഷരാക്കുമീസ്ഥലം.
സുരഭിലകസുമങ്ങൾ സുമധുനിഷ്പന്ദിയായി
പരിസരം പരിശുദ്ധമാക്കിടുന്നത്രേ!
ഇടയ്ക്കിടെയടിയ്ക്കുന്ന കുടൽക്കാരറിൽ പരക്കും പൂം-
പൊടിയനുരീക്ഷം പരിപാവനമാക്കേ!

കലഹമില്ലിവീടത്തിലൊരു ചെറുഭാരതമാ-
ണലകളില്ലാത്തൊരുബ്ധി പോലവെ ശാന്തം.
ജനപ്രതിനിധിയത്രേ, ഭരിയ്ക്കുന്ന രാജോത്തംസൻ,
ജനങ്ങളോ പുരുഷതപം തികഞ്ഞ മാനുർ-
വീഭജനത്തിനു വേണ്ടിയൊരുവനുമൊരുനാളു-
മഭിമാനമതിലംഘിച്ചിറങ്ങുകില്ല.
മുറവിളി കൂട്ടിയൊലും ഫലമില്ലെന്നോത്തിട്ടല്ല,

മുറിയാത്ത ഭാരതമാണിവയ്ക്കു നോട്ടം.

പ്രവിശ്വകര സൃഷ്ടിയ്ക്കുവാൻ തലയ്ക്കുഞ്ഞാലോചിയ്ക്കും
പ്രവരരാഷ്ട്രീയരെല്ലാം വരികയിട്ടു്.

സുഹൃൽസ്നേഹം തുളുമ്പുന്ന ഹൃദയങ്ങൾ പിണക്കവാൻ,
ബഹുവിധ ഭാഷകൾക്കു പാടവം പോര.

ഒരു വാൽനക്കുതുംപോലെ തിടയ്ക്കിടെ വരും 'വാർഡൻ'
പരോപകാരത്തിൻ മൂർത്തി നിസ്സുപാത്മസ്നേഹി,
പരാജയമതിൻ രുചി പരിചയിക്കാത്ത പുണ്യ-
പുരുഷനാണവിടുന്നു സർവ്വസമന്തൻ,
'വിക്ടോറിയ'യെന്ന നാമമത്മവത്താക്കുവാൻ വേണ്ടി,
വിദ്യുൽ സാമ്രാട്ടിരിക്കട്ടെ, ശതവഷ്ടങ്ങൾ.
വീശിടുന്ന കേരളസംസ്ഥാനമന്ദാനിലൻതട്ടി,
വിടരുന്ന നവമായ 'വിക്ടോറിയൻ' പൂജ്യാം.
വിലസട്ടെ ലോകമെല്ലാമറിയട്ടെ! സുഹൃൽസ്നേഹം,
വിലമതിയാത്ത നിധിയെന്നൊന്നുമാത്രം.

(പി. എം. ചാക്കോ)

ചമരൈഴുതു്

പ്രഭാതവേളയിൽ ബാലാർക്കൻ എത്ര സുഗന്ധമായിരുന്നു! ആ നവംചെങ്കുളികൾക്കു്
എന്തൊരു ചന്തമായിരുന്നു! കാണികളുടെ കണ്ണുഞ്ചിക്കുന്ന ആ നയനചായം! ആരേയും ആനന്ദ
മഗ്നരാക്കുന്ന ആ പൂപ്പുഞ്ചിരി! അഹോ! എന്തൊരാനന്ദസൃഷ്ടിയായിരുന്നു അതു്!

ആ ചെങ്കുളിർ കണ്ടപ്പോൾ ഞാനാശിച്ചു, ലോകത്തിന്നു വിമുക്തി വന്നെന്നതിനെന്തു്.
സമത്വം അതിന്റെ സാഹോദര്യവാക്യ ആരംഭിക്കുകയായെന്നു്. ആ ചെങ്കുളിരോനെ, അങ്ങി
നെ, ഞാൻ പ്രതീക്ഷിക്കട്ടോടെ, കൂപ്പുകൈകളുമായി, സ്വാഗതം ചെയ്തു.

പക്ഷേ.....!

തന്റെ അനയായികളെ നിർദ്വയം കൈവെടിഞ്ഞു് അദ്ദേഹം മുക്കുലിലേക്കു പോയി.
സമത്വത്തിന്റെ സുവർണ്ണക്കൊടി, അതാ, അപ്രത്യക്ഷമായി! ആളുകളെ ആകർഷിക്കുന്ന ആപൂപ്പു
ഞ്ചിരിയുടെ സ്ഥാനത്തു്, അതാ, ക്രൗഞ്ചത്തിന്റെ കൂർത്തുറുത്ത രണ്ടു ഭീകരദംഷ്ട്രകൾ! ആർക്കും
ചെന്നാശംസിക്കാമായിരുന്ന ആ മുഖത്തേക്കു്, അയ്യോ, ആർക്കും നോക്കിക്കൂടെന്നായി! അതെ,
ആ തേർവാഴയുടെ മുമ്പിൽ ലോകം നടുങ്ങിനിന്നു!

എങ്കിലും.....!

ചമരൈന്തലേ ആ നീണ്ടിരുണ്ട അക്ഷരങ്ങൾ ആദിത്യൻ കാണുന്നില്ലെ? "അസ്തമനം" ഈതാ
നോന്നിവാഴയുടെ അവസാനം! ജീവജാലങ്ങളെ ചുട്ടെരിയുന്ന ഈ അക്രമവാഴ്ച അടുത്തവസാ
നാക്കും. ഈ അധികാര പ്രമത്തത ശോകവും ലജ്ജയും താങ്ങാനാവാതെ അന്നു തകൻ വീഴും.
ഈ ഉഗ്രനയനങ്ങൾ അന്നു അചേതനങ്ങളായി ഭവിക്കും. ഈ പ്രൈഡ് പ്രാവേലമെല്ലാം അന്നു അസ്ത
മിക്കും. ഈ പരവശമായിക്കാണുന്ന പനിതലോകം അന്നു തലയുയർത്തി നിൽക്കും. ദുരായികാ
രത്തിന്റേയും ദുഷ്ടോഹത്തിന്റേയും ആ കൊട്ടിക്കലാശത്തെ, അന്നു് ആളുകൾ ആത്തിയോടെ
നോക്കി നിൽക്കും. ചമരൈഴുതു്! ചമരൈഴുതു്! അതു നോക്കൂ!

(ടി. എസ്. നമ്പൂതിരി)

ബി. ബി. സി.

ഒരു ലേഖനം- സുവിഖ്യാതമായ വിക്ടോറിയഹാസ്സലിലെ വാഷികത്തിൽ ഒരു ലേഖനമെഴുതുകതന്നെ. ഉത്സാഹസമേതം കടലാസും പേനയുമായി ഞാൻ ഇരിപ്പായി. “എന്തിനെപ്പറ്റിയാണുണ്ടേണ്ടതു്?” എന്നൊരു വിഷമപ്രശ്നം എന്നെ അഭിമുഖീകരിച്ചു! കസാലയിൽ സിദ്ധൻ്റെ പേനയുടെ പിൻഭാഗം നെറ്റിയിൽ ചേർത്ത് നിശ്ചലമായി പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന വൈദ്യുതദീപത്തിൽ തുറിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടു് കുറെ നേരം ഞാനങ്ങിനെ ഇരുന്നു.....

“ഹെല്ലോ!” ഞാനൊന്നു ഞെട്ടി. “പഠിത്തം കാര്യമായി നടക്കുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നല്ലോ” അതു് എന്റെ മുറിയിൽ കൂടെക്കൂടെ സന്ദർശനം നടത്താറുള്ള വേണുവായിരുന്നു.

“ഓ! പഠിത്തമൊന്നല്ല. നമ്മുടെ വിക്ടോറിയന്നു് ഒരു ലേഖനം വേണമത്രേ. വിഷയത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുകയാണ്.”

“ഇതിനാണോ പ്രയാസം? എത്ര വിഷയം വേണം? ഇതാ കുറിച്ചെടുത്തോളൂ. എന്നാ! നമ്മുടെ ഫോസ്ഫർജീവിതംതന്നെ ആയിക്കൂടെയോ?”

“ഹെയ്, അതിനൊരു പുതുമയില്ല. വേറെതെങ്കിലും.....?”

“എന്നാൽ ഒരു ചെറുകഥ ആകട്ടെ. അഥവാ നമ്മുടെ കോളേജിലെ ആരുടെയെങ്കിലും ജീവിതത്തെ പരാമർശിച്ചുള്ള കഥകൾ ആകാം. ആ പദ്ധതിസ്സാക്ഷ്യവിനോദോ നമ്മുടെ മെയിൻ ഗേൾവിനോദോ ചോദിച്ചാൽ എന്തെല്ലാം കഥകൾ പറയും?”

“ചെറുകഥ വലിയ കഥയായിപ്പോകും! മാത്രമല്ല ചിലപ്പോൾ സ്റ്റേഹിതനാകു് നെറ്റി ഖാരണയും ഉണ്ടായേക്കാം.”

“എന്നാൽ ഒരു കവിത ആകട്ടെ!”

“അത്രതന്നെയാണ് ഞാനും ആലോചിക്കുന്നതു. വഞ്ചിപ്പാട്ടൊ ഗാഥയോ മറ്റോ ആണെങ്കിൽ വേഗത്തിൽ എഴുതിത്തള്ളാം.”..... ഉത്തരക്കണ്ണത്തിൽ പുറത്തൊരു ബഹളം!

“ഹെയ്! ഒന്നുമില്ല. നമ്മുടെ സഖാവിന്റെ ചായ കുടിക്കുവാനുള്ള പുറപ്പാടാണ്. അതിന്റെ കേളികൊടുപ്പേ ഈ ചിരിയും വിചിത്രം. വൈദ്യരും എല്ലാം ഉണ്ണൂ.”

“ആരാണതു്?” വാതിൽക്കൽ ആരോ തട്ടിയതു കേട്ടു ഞാൻ ചോദിച്ചു. “അല്ല! ഇതുവരെ ഉറങ്ങിയില്ലേ?” എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ടു മേനോൻ അകത്തു കടന്നു.

“ഇനിയും മേനോന്റെ അഭിപ്രായം അറിയാതെ,” ഞാൻ പറഞ്ഞു “എന്തെങ്കിലും? ഞാൻ വന്നതു നിങ്ങൾക്കു ഒരു താക്കീതു തരാനാണ്. പണപ്പിരിവുകാർ ഇറങ്ങിപ്പോയു്. കഴിയുന്നതും വേഗം രക്ഷാമാർഗ്ഗം നോക്കിക്കൊളു!”

“മേനോന്നു അദ്ധ്വാനിച്ചിട്ടും B. B. C. തന്നെ!”

“ഹെടാ സങ്കടമേ! ഇത് വെറും ‘ബ്ലഫ്’ അല്ല. എത്ര ടിക്കററകൾ എടുക്കുവാൻ സ
ധിക്കും, ഒരു വൃക്കിയെക്കൊണ്ടു? വാസ്തവത്തിൽ നമ്മൾ പാപ്പരായി! Q. M. C, W. C. C
പ്രസിഡൻസി, മൂന്നു ഫലമുള്ളതിനും ഒഴിച്ചുവീടാൻ പാടില്ലാത്ത പടി! പിന്നെ.....”
എനിക്കൊരു പ്രസക്തി തോന്നി. “ലേഖനവിഷയം ഇന്നതാകട്ടെ എന്നൊരു പ്രചോദനം!
ഞാനതിവിടങ്ങി. ഒരു കടലാസ്സെടുത്തു എഴുതിത്തുടങ്ങി. ലേഖനത്തിൽ ഏകാഗ്രഹിതനാ
യിരുന്ന ഞാൻ വേണ്ടും മേനോനും അവിടെനിന്നും അപ്രത്യക്ഷരായ കഥ അറിഞ്ഞതേയില്ല.
രാത്രിയുടെ പ്രശാന്തഗന്ധമേറിയ നിശ്ശബ്ദതയിൽ എന്റെ രൂപിക മുറുക്ക് പ്രചാത്തനം നടത്തി
ക്കൊണ്ടിരുന്നു.....

പെട്ടെന്നു വാതിൽക്കൽ ആരോ മുട്ടി. ചിന്താതന്തു പൊട്ടുകയാലുണ്ടായ കണ്ണിതത്തോടു
കൂടി ഞാൻ ആഗതനൊരെ നോക്കി. അപരിചിതങ്ങളായ മുഖങ്ങളാണ് അവിടെ കണ്ടത്.

“ഇരിക്കണം,” ഞാൻ വിനീതമായി പറഞ്ഞു.

“ഞങ്ങൾ,” ഇതിലൊരാൾ രസീററപ്പുസ്തകവും നിവർത്തിവെച്ച് ആരംഭിച്ചു, “ഘെഞ്ചു
മാഹി ഫണ്ടു.....”

കാഹോ! ഞാൻ കാര്യം ഗ്രഹിച്ചു. പിന്നീട് അയാൾ പറഞ്ഞതു ഞാൻ അത്ര ശ്രദ്ധിച്ചില്ല.
ഞാൻ രക്ഷാമാർഗ്ഗം ആലോചിക്കുവേ മരൊരാരാ കൂടി മുറിയിലേക്കു കയറി വന്നു.

“നമ്മുടെ സഖാവല്ലേ! എഴുതിക്കൊള്ളണം,” എന്റെ മുതുകിൽ സ്റ്റേഫപൂർവ്വം തട്ടി
ക്കൊണ്ടു അയാൾ ആഗതരോടു പറഞ്ഞു. അയാൾ ഒരു പരിചിതനല്ല. ഫാസ്റ്റലിൽവെച്ചു
ഒന്നോ രണ്ടോ തവണ കണ്ടിരിക്കണം. എന്നാൽ ചിരപരിചിതനെപ്പോലെയുള്ള അയാളുടെ
പെരുമാറ്റം — അത് അല്ല ജഗദ്ഗ്യാവഹമായിട്ടാണ് എനിക്കു തോന്നിയത്. രസീററ മേശ
മേൽവെച്ച് നന്ദിപറഞ്ഞിട്ടു അവർ യാത്രയായി. ഞാനും അവരെ അനുഗമിച്ച് വരാത്തയിൽ
ഇറങ്ങി. ഫാസ്റ്റലിൽ ദീപം പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതും തുറന്നിട്ടിരുന്നതുമായ ഒരൊറ്റ മുറി
എന്റേറത് മാത്രമായിരുന്നു! ഇതെന്തു മായം? അംഗങ്ങളെല്ലാവരും ഉറക്കമായോ? ഒരിക്കലുമില്ല!
B. B. C. യുടെ താക്കീതിൽ അത്ര രുചകാണിച്ചു ഞാൻ മാത്രം വിഡ്ഢിയായി!! ആസന്നമായ
ആപത്തിനെ ഭയന്നു അവരെക്കൊരക്ഷാമാർഗ്ഗം നേടി! ഇവർ പോയിക്കഴിയുമ്പോൾ എല്ലാ
വരും പുറത്തു മാറ്റം— എന്നെ കളിയാക്കാൻ! ആകാശത്തിലെ അസംഖ്യനക്ഷത്രങ്ങൾ എന്നെ
നോക്കി അപഹസിച്ചു. നമു്കുഖനായി ഞാൻ മുറിയിലേക്കു കയറി. എന്നെ വഞ്ചിച്ച ദീപം
അതാ കാരറിൽ ചലിച്ച് ചിരിച്ചു കയടന്നു. തുറന്നിരുന്ന പേനയും ലേഖനം എഴുതിയ കട
ലാസും നിരപരാധികളെന്നുപോലെ മേശപ്പുറത്തു കിടക്കുന്നു! ഞാൻ എന്റെ കസാലയിലി
രുന്നു. എനിക്കു പറ്റിയ അബദ്ധം! B. B. C. യെ അനുസരിക്കുക! അതോളത്ത് ഞാനറിയാതെ
ചിരിച്ചു. വരാൻ പോകുന്ന പടയണിയെ അഭിമുഖീകരിക്കുവാൻ അരയും തലയും മുറുക്കി
ഞാൻ ഇരിക്കുകയായി.

(ജി. പി. കൃഷ്ണചിട്ട.)

ആശാൻ ഒരു സ്നേഹഗായകൻ

ലോകമൊക്കെകിട്ടിയിട്ടുള്ള ഒരു 'ഡാൻസ്' അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'ഡിവൈൻ കോമഡി' എന്ന സുപ്രസിദ്ധകാവ്യത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു, നന്മകൾക്കു നിദാനവും ഭാവനകൾക്കു ലക്ഷ്യവും പ്രേമാണെന്നു്. പ്രേമമില്ലാത്ത വസ്തുക്കൾക്കു പരിണാമമുണ്ടാകയില്ലെന്നാണു് ചെല്ലി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. ഏതെന്നു നൊമ്പരവും മാർദ്ദവവും, സങ്കല്പശക്തിയുടേ ഓർമ്മയും, സ്വഭാവത്തിന്നു് പരിശുദ്ധിയും, ലോകത്തിന്നു് പ്രതിഷ്ഠയും നൽകുന്ന ഒരു വികാരവിശേഷമായിട്ടാണു് പെൺസ്കൂൾ സ്നേഹത്തെ കരുതുന്നതു്. ഇങ്ങിനെ പുണ്യസ്തോകനാരായണപുരാതനകവിവരേണ്യന്മാർ പലപ്രകാരത്തിൽ പ്രകീർത്തിക്കുന്നതും വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതുമായ സ്നേഹം—സുഗുണമുഖമിതപവും വിശ്വഭൂതപ്രഭുവുമുള്ള ആദിപുരുഷനും—സർവ്വോത്തമവും അതിമഹത്തുമായ ഭാരതഭാരതനയനാണെന്നു കലാമഹാകവി ബഹുധാ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ആധുനികകവികളിൽവെച്ചു് സ്നേഹമഹിമയെപ്പറ്റി അധികം ചർച്ചചെയ്തിട്ടുള്ളതും കേരളത്തിന്റെ സംസ്കാരഗായകനായ അദ്ദേഹമാണു്. സ്നേഹത്തിൽനിന്നുതിർന്നുവീണ ആ കൃതികളെല്ലാം തന്നെ മലയാളത്തിനിന്നു മാർഗ്ഗദർശകമായിരിക്കുന്നു. സ്നേഹത്തിൽനിന്നു ഐക്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള രാജമാർഗ്ഗത്തെ, പ്രതിബന്ധനങ്ങളെല്ലാം തട്ടിനീക്കി, അദ്ദേഹം വിപുലവും വിചിത്രവും ആക്കിത്തീർത്തു. യഥാർത്ഥസ്നേഹത്തിന്നും സമത്വത്തിന്നും സാമോദയത്തിന്നുംവേണ്ടിയുള്ള ഒരു പടവെട്ടലായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം.

മാനവവികാരങ്ങളിൽ ചലനംകൊണ്ടും പ്രാധാന്യം ആത്മാവിന്റെ പുണ്യപ്രചോദനങ്ങളിൽ അതിപ്രധാനമായ സ്നേഹത്തിന്നാണു്. മൈത്രി, വാത്സല്യം, പ്രേമം, കേന്ദ്രീ മുതലായവ സ്നേഹമാകുന്ന മഹാനഭിയുടെ പോഷകനദികൾ മാത്രമാകുന്നു. 'രതി' എന്നതു കാമീനീകാമകന്മാർക്കു പരസ്പരമുണ്ടാകുന്ന ആത്മൈക്യകാർഷ്ഠ്യമാണെന്നാണു ആശാന്റെ മതം. ചങ്ങമ്പുഴ പ്രഭുതകളേപ്പോലെ കാമത്തിന്റെ കരിങ്കല്പായമിട്ടു ഭോഗപരത്വത്തെല്ലു നേരെ മറിച്ച് പരിശുദ്ധമായ അനുരാഗത്തെ, കലപ്പറ്റി ശൃംഗാരത്തെ, കാമത്തിന്റെ കരിയും കറയും പുറമുറയ്ക്കുമെന്തായാണു് ആശാൻ 'സ്നേഹം' എന്ന പദം കൊണ്ടു വിവക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതു. മുക്തിയിലേയ്ക്കുള്ള ആദ്യസോപാനമാണു സ്നേഹം എന്നാണു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സിദ്ധാന്തം. മുക്തി സ്നേഹരഹിതമല്ല; നേരെ മറിച്ച് സങ്കീർണ്ണപരിശുദ്ധിയുള്ളിലൊതുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന സ്നേഹം അമേയവും അനന്തവും അശേഷാശ്ശേഷവും ആയിത്തീരുന്നോഴുണ്ടാകുന്ന ആനന്ദാനുഭൂതിയാണത്രെ. വിശ്വവ്യാപകമായ സ്നേഹത്തിന്റെ ഭാവത്തെ ഒഴുതിച്ചുപോയി ചിത്രീകരിക്കുകയാണു് ആശാൻ ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. അതിന്നു വേണ്ടിയുള്ള പരിശ്രമങ്ങളിൽ മാനസികപരിവർത്തനമാ, വിപ്ലവം തന്നെയോ വരുത്തുവാൻ അദ്ദേഹം മടിച്ചിട്ടില്ല. ദിവാകരനും മദനനും മാനസികപരിവർത്തനത്താലാണെന്നിൽ, നളിനീയിലും ലീലയിലും വിപ്ലവം വരുത്തിയാണു ആശാൻ കഥയെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതു. സുപ്രഭുതപ്രേമത്തെ സമ്പുഷ്ടമാക്കി അതിന്നു ബൃഹത്തായ പരിണാമം വരുത്തി അദ്ദേഹം തന്റെ കലാശില്പം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു.

ആശാൻ ഒരു ഭാരതദർശനത്തിന്റെ ഗായകനാണു്. എല്ലാ കൃതികളിലും സ്നേഹത്തിന്റെ ചിഹ്നഭാവങ്ങൾ വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എല്ലാം ശാന്തിയിൽ പൂർവ്വസാനിക്കണമെന്നാണു്

അദ്ദേഹത്തിന്റെ മതം. “സ്നേഹത്തിന്റെ കാലടികൾ ലോകത്തിലും ശിരസ്സു നാകത്തിലും” എന്നർത്ഥം. ശോകസങ്കലമായ അത്ഭുതരസത്തിൽ സമാരംഭിച്ചു, ശൃംഗാരത്തിലൂടെ ഉദ്ഭവമായ ശോകത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു, ശാന്തിയിലാണ് വീണപ്പുറം പര്യവസാനിക്കുന്നത്. നളിനിയാകട്ടെ ശാന്തരസത്തിൽ സമാരംഭിച്ചു വിപ്രലംഭശൃംഗാരത്തിന്റെ തണലിൽക്കൂടെ വീണ്ടും ശാന്തിയിലെത്തി വിരമിക്കുന്നു. കരുണയിൽ ആശാൻ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ള പ്രണയചരിത്രം കണ്ടുകൂടി വിപുലമാണ്. ദീപ്തിമന്തരായ ശൃംഗാരത്തിൽത്തുടങ്ങി ബീഭത്സഭയാനകങ്ങളിൽ കൂടി ശാന്തിയിലാണ് അതു ലയിക്കുന്നത്. ലീലാമനേന്ദ്രന്മാരുടെ പ്രണയം രാജസാവസ്ഥയിലുൾക്കൊള്ളുന്ന നളിനിയിലെമ്പോഴെയെ സ്വാതന്ത്ര്യാവസ്ഥയിലേയ്ക്കുയർത്തുന്നതായാണ് നാം കാണുന്നത്.

കരയററ പ്രണയം അഥവാ കലപ്പററ ശൃംഗാരം എന്താണെന്നറിയണമെങ്കിൽ ആശാന്റെ നളിനിതന്നെ വായിക്കണം. ലീല അതീവ അടുത്ത താണ പദവിയെ മാത്രമെ അർഹിക്കുന്നുള്ളൂ. അതുതന്നെയാണ് “കുമാരമാകവിയുടെ ഒരത്ഭുതസൃഷ്ടിയാണ് ‘നളിനി’ ” എന്ന് ഒരു പണ്ഡിതനഭിപ്രായപ്പെട്ടത്. പരിശുദ്ധപ്രേമത്തിന്റെ അനർഗ്ഗഭൂപ്രവാഹംകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയിർത്ഥരണി അത്യന്തം രസപരിപൂർണ്ണവുമാണ്. നളിനിയുടെ സ്നേഹം ഭോഗതൃഷ്ണകൊണ്ട് മലിനമല്ല. ദേഹബന്ധത്തെ അതിക്രമിച്ചുനില്ക്കുന്ന ഒന്നാണ് സ്നേഹമെന്ന് അവൾ ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആത്മാർപ്പണംകൊണ്ടാണ് ആത്മനിവൃത്തി നേടേണ്ടതെന്നും അതു നിസ്വാർത്ഥസ്നേഹം കൊണ്ടേ സാധിക്കൂ എന്നും അവൾക്കറിയാം. ആ പ്രേമസ്വരൂപിണി ഭോഗജീർണ്ണമായ ഈ ലോകത്തെ അലങ്കരിക്കേണ്ടവളല്ല; പരിശുദ്ധമായ ആദർശത്തിന്റെ — സ്നേഹത്തിന്റെ — ലോകത്തിൽ അധിവസിക്കേണ്ടവളാണ്.

സ്നേഹമാണു വിലസാരമുണ്ടായിൽ
സ്നേഹസാരമിഹസത്യമേകമാം.

എന്നു നളിനിയിലും,

പുരുഷനു പുമർത്തേതുനീ
തരുണിക്കത്തരുണീഗുണങ്ങൾനീ
നിരുപിഷ്ടകിൽ നീ ചമച്ചു,വാ!
മരുഭൂ മോഹനപുഷ്പവാടിയായ.”

എന്നു ലീലയിലും,

സ്നേഹത്തിൽനിന്നുദിക്കുന്നു — ലോകം
സ്നേഹത്താൽ വൃദ്ധിതേടുന്നു.
സ്നേഹംതാൻ ശക്തി ജഗത്തിൽ — സ്വയം
സ്നേഹംതാനാനന്ദമാക്കും.
സ്നേഹംതാൻ ജീവിതം ശ്രീമൻ — സ്നേഹ
വ്യാപനമെന്നു മരണം.
സ്നേഹം നരകത്തിൻ പീഠത്തിൽ സ്വർഗ്ഗ
ഗേഹം പണിയും പടുതപം.”

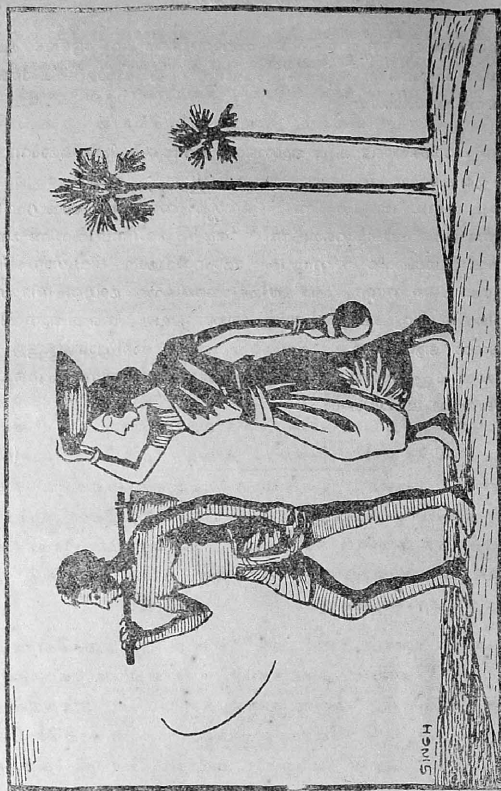
എന്നു ചണ്ഡാലഭീക്ഷകിയിലും,

“സ്റ്റേഫിക് ഉണ്ണി നീ നിന്നെ
ദ്രോഹിക്കുന്ന ജനത്തെയും,
ദ്രോഹം ദേവന്തെനിക്കീടാ;
സ്റ്റേഫം നീക്കിടുമോക്കനീ.”

എന്നു വിചിത്രവിജയത്തിലും സ്റ്റേഫത്തിന്റെ മഹാത്മ്യത്തെ കവി ഹൃദയംഗമായി വണ്ണി ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നുവേണ്ട സ്റ്റേഫത്തെ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ പരാമർശിക്കത്തക്ക കവിത ആശാ നെടുമുടിപ്പുറോയെന്നു സംശയമാണു്.

സമഷ്ടിയായിപ്പറയുകയാണെങ്കിൽ ആശാന്റെ കവിതകളു വിഷയമൊന്നേയുള്ളു— പ്രേമം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളോരോന്നും ഓരോ പ്രേമവീപ്പാണ്; ഓരോ പ്രേമബാഷ്പകണികയാണു്. ആ പ്രേമമണ്ഡപങ്ങളിൽനിന്നു യശശ്ശരീരനായ ആ അനുഗ്രഹിതന്റെ കവിത ഏതോ പാവനസന്ദേശം പാടിപ്പറച്ചെടുന്നു. “ആ പ്രേമവീണയിൽനിന്നു മന്ദാകിന്ദിപോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ നിഗൂഢവും മോഹനവുമായ ദിവ്യഗാനത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മ സൂക്ഷ്മമായ ഏതോ പുണ്യനിനദം മഞ്ജുരീമകരന്ദത്തിന്റെ മാധുരി നിറഞ്ഞ പുന്തോപ്പിപ്പലക—പ്രേമത്തിന്റെ പച്ചപിടിച്ച പവിത്രക്ഷേത്രത്തിലേയ്ക്കു നമ്മെ ആനയിക്കുന്നു ” എന്നാണു് ഒരു സഹൃദയൻ ആശാന്റെ കവിതയെപ്പറ്റി അഭിപ്രായപ്പെട്ടതു്. ചുരുക്കത്തിൽ വിസ്മൃതഗംഭീരമായ പ്രേമസാഗരത്തിലെ കല്ലോലമോലയിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന മധുരസംഗീതമാണു ആശാന്റെ ആലാപനങ്ങൾ.

(എം. എ. മുരളി)

By P. Dhana Singh, IV B. Sc.

கொலை பாதகன்

(மாக்ஸிம் கோக்கியின் கதை ஒன்றைத்தழுவியது)

அன்று சிறையதிகாரிகளிடையே ஒரு விதமான பீதி ஏற்பட்டிருந்தது. கொலைக்குற்றம் சாட்டப்பட்டுச் சிறையில் பாது காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு பயங்கர பேர் வழி, முதல் நாள் இரவு சிறையிலிருந்து தப்பி ஓடிவிட்டான். அவன் மாயமாய் மறைந்த விஷயம், அன்று காலையில்தான் சிறையதிகாரிகளுக்குத் தெரியவந்தது. உடனே அவ்வுரிவள்ள எல்லா போலீஸ் ஸ்டேஷன்களுக்கும் இந்தச் செய்தி அறிவிக்கப்பட்டது.

பரட்டைத்தலை, திப்பொறி பறப்பது போன்ற சிவந்த கண்கள், முறுக்கிய நீண்ட மீசை, உருண்டு திரண்ட தோள்கள், கருமுகில் போன்ற மேனி—இவையெல்லாம் சேர்ந்து முனியனைப் பார்ப்பவர்கள் பயப்படும் செய்தன. கைதியானதும், சிறையிலிருந்து தப்பி ஓடுவதற்குப் பலவாறாகத் திட்டம் போட்டிருந்தான் முனியன்; ஆனால் அதற்கேற்ற சந்தர்ப்பம் மட்டும் கிட்டவில்லை.

அன்றிரவு பொழுது புலர்வதற்குச் சில மணி நேரம் தான் இருந்தது. என்றும் எதிர்பாராத விதமாய்ச் சிறைக் காவலாளி குறட்டை விட்டுக்கொண்டே தூக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்தான். சிறையில் காவல் புரிகிறேன் என்ற நினைவு கூட அவனுக்கு இல்லைபோலும். இவனுடைய அஜாக்கிரதையினால் சிறையே திடுக்கிட்டுப்போகும் சம்பவம் அன்று நிகழப்போவதை இவன் எப்படி அறிவான். முனியனுக்குத் தகுந்த தருணம் கிடைத்தது. மிகவும் முன் ஜாக்கிரதையுடன், ஒரு விதமான சந்தடியுமில்லாமல், ஒரு கயிற்றின் துணை கொண்டு அச்சிறையைச் சூழ்ந்திருந்த மதிலைத்தாண்டினான்.

முதலில் அவன் மணம் “திக் திக்” என்று அடித்துக்கொண்ட போதிலும் அவன் அளவற்ற சந்தோஷம் அடைந்தான். யாராவது வருகிறார்களா என்பதைச் சுற்று முற்றும் பார்த்தான். அவன் கண்ணுக்கு எட்டிய தூரத்தில் ஒருவரையும் காண வில்லை. உடனே அதி வேகமாக அந்தச்சிறைக்கு எதிரே தோன்றிய ஒரு குறுகிய சாலை வழியே அவன் ஓடினான். அடிக்கடி பின்னே திரும்பிப்பார்த்தான் யாராவது வருகிறார்களா என்று. சிறைக்காவலாளி விழித்துக்கொண்டால், அவனைப் பின் தொடர்ந்து பலர் ஓடி வருவார்களென்ற அச்சம் அவனுக்கு இருந்தது. சில மைல்தூரத்தில் அவன் ஓடியிருப்பான். மிகவும் களைப்படைந்திருந்தனால், ஒரு மறைவான இடத்தில் சில நிமிடங்கள் தங்கலாமா என்று யோசித்தான்.

சற்றுத் தூரத்தில் ஒரு தேநீர்க்கடை தென்பட்டது. அங்குப் போய்த் தனது தாகத்தையாவது தீர்த்துக் கொள்ளலாமென அவன் எண்ணினான். பசி ஒரு பக்கம்

அவன் வயிற்றைப்பிடுங்கியது. அவன் கால்கள் சோர்வடைந்திருந்தன. அவனால் ஒரு அடிகூடி எடுத்து வைக்க முடியவில்லை. என்றாலும் மெதுவாக அவன் தேநீர்க்கடையை அடைந்தான். அந்நேரத்தில் இருவர், மூவரே அங்குத் தேநீர் அருந்திக் கொண்டிருந்தனர். இவனுடைய பயங்கரத் தோற்றத்தைப் பார்த்ததும், கள்வனோ என்னவோ என நினைத்துக் கடைக்காரன் பயந்து விட்டான். “ரொம்ப தாகமாயிருக்கு சாமி! கொஞ்சம் தண்ணீர் குடுங்கோ” என்று முனியன் கெஞ்சம் குரலில் கேட்டதும், கடைக்காரனின் பயம் பறந்தோடியது. சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாமல் இவன் யாரோ பிச்சைக்காரனாய் இருக்க வேண்டுமென அவன் எண்ணினான். தண்ணீரோடு கூட சில காய்ந்த ரொட்டிகளும் முனியனுக்குக் கிடைத்தன; அவன் அடைந்த மழ்ச்சிக்கு ஓர் அளவேயில்லை. இப்பொழுதாவது தன்மேல் கருணை கொண்டு உணவு கொடுத்துக் காத்தருளிய கடவுளுக்கு நன்றி செலுத்தும் முகமாய், அவன் ஆகாயத்தை நோக்கிக் கை கூப்பினான். சிறையிலிருந்தும் தப்பி ஓடியதனால் அவனுக்கு வரவிருந்த ஆபத்து நீங்கிவிட்டதென நினைத்து அவன் மனப்பால் குடித்தான்.

பொழுது விடிந்து கொண்டிருந்தது. -இனிமேல் சாலை வழியாகப் போவது ஆபத்தென நினைத்துத், தனக்குத் தெரிந்த ஒரு கிராமத்தை அடைவதற்கு ஒரு குறுகிய வழியைப் பின்பற்றி அவன் வேகமாக நடந்து சென்றான். அவன் நடந்து கொண்டிருந்த பாதை, கல்லும் முள்ளும் நிறைந்ததாயிருந்தது. திரும்பிப் போகலாமா என்று கூட அவனுக்குத் தோன்றியது. நெல் வயல் ஒன்றை அவன் வந்தடைந்தான். எங்கிருந்தோ ஒரு மூலையில் பூனை அழுவது போன்ற சப்தம் கேட்டது. அவன் கூர்ந்து கவனித்துக் கேட்டான்; மீண்டும் அத்த அழுகுரல் காற்றிலே மிதந்து வந்தது. சப்தம் கேட்ட திக்கை நோக்கி விரைந்து சென்றான். பொழுது சரியாகப் புலர்ந்துவிட்டதனால், எல்லாப் பொருள்களும் கண்களுக்கு நன்றாகத் தெரிந்தன. ஒரு கிணற்றை அவன் அணுகியதும் இன்னும் பலத்த குரலில் அழுகைச் சப்தம் கேட்டது. அங்குக் கண்ட காட்சியை அவன் கண்களால் நம்ப முடியவில்லை. ஒரு கணம் பிரமித்து நின்றான் ‘ஐயோ!’ என்று கதறலாமா என்று அவனுக்குத் தோன்றியது. தன்னர் தனியே கிணற்றின் அருகாமையில் ஒரு குழந்தை கிடந்தது. பால் வடியும் முகம்; பட்டுப் போன்ற மிருதுவான மேனி, மாம்பழம் போன்ற உடல் நிறம், அதன் அழகிற்கு அதிக சோபையை அளித்தது. மூக்கும் விழியுமாய்க் குழந்தை ஒரு சித்திரப் பாவை போல் காணப்பட்டது. கைதியாவதற்கு ஒரு வாரத்திற்கு முன், அவனுக்கு பிறந்திருந்த குழந்தையின் ஞாபகம் வந்தது, ராமுவுக்கு; அவன் மனம் சிவிரந்தது. நடுங்கும் கைகனிந்நான், அக் குழந்தையைத் தூக்கித் தனது மாப்போடு அணைத்தான். சமூகக் கொடுமையைப் பற்றிய கருத்துகள் அவன் உள்ளத்தை ஊடுருவிச் சென்றன. “சில மணி நேரங்களுக்கு முன், ஒரு விதவைக்கு இக் குழந்தை பிறந்திருக்கும். சமூகம் அவளை விபசாரி என்று தூற்றுமே என்ற பழிக்கு அஞ்சிக், கிணற்றில்

போட்டு அக் குழந்தையைக் கொல்லும் நோக்கத்துடன் அவள் அங்கு வந்திருப்பாள். அங்கு வந்ததும், குழந்தையைக் கொல்லுவதற்கு மனம் வராததினால், அதை அவள் அங்கு விட்டுச் சென்றிருக்க வேண்டும். இப்படிப் பலவாறாக முனியனின் மனம் நினைத்தது.

‘குளு குளு’ என்று குளிர் காற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. குளிர் தாங்க மாட்டாது குழந்தை நடுங்கியது. மாப்போடு குழந்தையை நன்றாக அணைத்துத் தான் அணிந்திருந்த காக்கிக் கோட்டினால் அதை மூடிக் கொண்டு வழி நடந்தான் முனியன். வீதி ஒன்றை அவன் வந்தடைந்தான். இத்தச் சந்தடியில் முன் நடந்தன வற்றையெல்லாம் மறந்திருந்த முனியனுக்கு பின்னே இரு போலீஸ்காரர்கள் சைக்கிளில் வருவதை அவன் எப்படி பார்த்திருக்கமுடியும். முனியனது பயங்கரத் தோற்றமும், அவனது தனி உடையும், போலீஸ்காரர்களின் கவனத்தை அவன் பால் இழுத்தன. அவனைப் போலீஸ்காரர்கள் அணுகியதும், அவன் பேந்தப் பேந்த விழித்தான். அவர்கள் கேட்ட கேள்விகளுக்குத் தட்டுத் தடுமாறி என்னவோ உளறினான். நிச்சயமாக இவன் யாரோ கள்வனாக இருக்கவேண்டுமென நினைத்துப் பக்கத்திலிருந்த போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு அவனை அவர்கள் பிடித்துச் சென்றார்கள்.

போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டருக்கு முன் முனியன் நிறுத்தப்பட்டான். அவன் ஆந்தை போல் விழித்தான். இன்ஸ்பெக்டர் கேட்ட கேள்விக்கு, அவனால் பதில் ஒன்றும் கூறமுடியவில்லை. உடனே இன்ஸ்பெக்டருக்குக் கோபம் மீறிக்கொண்டு வந்தது. அவனைக் கையால் கன்னத்தில் அறைவதற்கு அவர் எழுந்தார். இரு கைகளினாலும் அவன் தனது மாப்போடு என்னவோ அணைத்து வைத்திருந்ததை, அவர் பார்த்து விட்டார். “என்னடா! கள்ளச் சாமான் ஏதாவது கோட்டுக்குள்ளே, ஒளிச்சி வைச்சிருக்கிறாயா?” என்று சொல்லிக்கொண்டே இன்ஸ்பெக்டர் முனியனின் கையைப் பிடித்து இழுத்தார். எல்லோரும் ஸ்தம்பித்து நின்றார்கள். என்ன ஆச்சரியம்! முனியனின் கைகள் ஒரு குழந்தையை ஏந்திக் கொண்டிருந்தன. ஆட்டம் அசைவின்றிப் புன் முறுவல் பூத்த முகத்தோடு குழந்தை காணப்பட்டது. ஆனால்.....அந்த புன் முறுவல் மட்டும் அதன் முகத்தை அட்டை போன்று கவ்விப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தது. அதன் உள்ளமும் உடலும் ஒடிக்கிவிட்டன. என்றும் மீளாத நித்திரையில் குழந்தை ஆழ்ந்து விட்டது. வாய் விட்டு அலறினான் முனியன். அவன் கண்களில் நீர் தாரை தாரையாகப் பெருகிற்று.

M. S. சீனித்தம்பி

கனவா?

“ ஜில்பா ”

அவளை நான் எவ்வளவு தீவிரமாகக் காதலித்தேன்! அவளைக் காணாவிட்டால் எனக்குப் பயித்தியம் பிடித்து விடும்!

காதலில் கட்டுண்டு கிடப்பது எவ்வளவு விசித்திரமான அநுபவம்! ஒரே நினைவு, ஒரே ஈடுபாடு, எப்பொழுதும் அவள் நினைவு! அவள் பெயர், ஊற்றிலிருந்து நீர் சுரப்பது போல், உள்ளத்தின் ஆழத்திலிருந்து கிளம்பி நினைவுக்கு வரும், பக்தன் ஆண்டவன் நாமத்தை அனவரதமும் உச்சரிப்பது போல் என் உதடுகள் அவள் பெயரை உச்சரித்தவண்ணமிருக்கும்!

நான் அவளைக் கண்டதும் காதல் கொண்டதும்; இன்னும் என் மனத்தில் பசுமையாக தங்கிருக்கிறது. எங்கோ ஒரு நாள் அவளைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. கண்டதும் காதல் கொண்டேன், அவ்வளவுதான். பிறகு எனக்கென்று தனி வாழ்க்கை இல்லையென்று ஆகி விட்டது. அவள் அன்பில், கிள்ளை மொழியில், அணைப்பில், ஆசைக்கேவிக்கைகளில், நான் உயிர் வாழ்ந்தேன். வானும் நிலவும் போல், வீணையும் நாதம் போல ஒன்று கலந்து, மண்ணிலுடைய வாசனையின்றி கந்தர்வ உலகில் சுஞ்சரித்து வந்தோம். வாழ்கை வசந்தமாக மலர்ந்து விட்டது! எங்கள் வாழ்க்கைப் பூங்காவில் தென்றல் விசியது; தேனருவி பாய்ந்தது! இன்பம்! இன்பம்! ஒரே இன்பம்!

ஒரு நாள் அவள் இறந்து விட்டாள்! காலமும் காலனும் சதி செய்து விட்டார்கள்! எப்படி இறந்தாள்? ஏன் இறந்தாள்? ஒரு நாள் மாலை வேளையில் மழையிலே சிக்கிக் கொண்டாள். வானத்திற்கும் பூமிக்குமாக சரச்கம்பிகள் இட்ட மாதிரி ஒரே மழை! கனத்த மழை! வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்த பொழுது நன்றாக நனைந்து விட்டாள். அடுத்த நாள் இருமல் நன்றாக பிடித்துக்கொண்டது. வாடி வதங்கி விட்டாள். வெளிரிப்போன ரோஜா மாதிரி படுக்கையில் கிடந்தாள். ஒரு வாரமாகப் படுக்கை! அந்த நாட்களில் நான் பட்ட பாடு! வாழ்க்கையே இருண்ட தோற்றம் கொண்டிருந்த நாட்கள் அவை!

டாக்டர்கள் வந்தார்கள். என்னவோ எழுதினார்கள். மருந்து கொடுத்தார்கள். அவள் உடல் தீயனாத் தகித்தது. கண்கள் சோகை பிடித்தமாதிரியாகி விட்டன ஒரு நாள் உலகம் உறங்கும் வேளையில் அவள் உயிர் உறங்கிவிட்டது.

வாழ்க்கையே கசந்து விட்டது! ஏக்கம் என் மனத்தை எரித்தது! சூன்யம் சூழ்ந்து கொண்டது! வாழ்க்கை வரண்ட பாலை நிலமாகி விட்டது! யார் யாரோ என்னைப் பார்க்க வந்தார்கள் அநுதாபம் கூற; ஆறுதல் சொல்லச் சுற்றத்தார்கள்

வந்தார்கள் நண்பர்கள் வந்து குவிந்தார்கள். என் மனைவியைப்பற்றி அவர்கள் பேசப் பேச எனக்குக் கண்ணீர் சுரந்து பெருகியோடியது! வருத்தம் நெஞ்சை அழுக்கியது! பாதிரி வந்தார், வேதாந்தம் பேசி மனத்தச் சார்த்தப்படுத்த முயன்றார். நிராசையும் வெறுப்பும் இதயத்தை குடைந்தன. அவள் சடலத்தைச் சுவப்பெட்டியில் கிடத்தி, ஆணிகளால் அறைந்தது இன்னும் என் நெஞ்சின் முகட்டில் எதி ரொலிக்கிறது!

அவளைப் புதைத்து விட்டார்கள்! உலகம் பரம்பரை வழக்கப்படி தன் கண்ணீரை உகுத்தி கடமை நிறைவேற்றி விட்டது! என் நெஞ்சம் வரட்சி கொண்டது. என்னால் அந்த ஊரில் இருக்க முடிய வில்லை. சென்றகால நினைவுகள் கனவில் வந்து அமைதியை துரத்தி யடித்தன! தனிமை பொறுக்க முடியாததாகி விட்டது அமைதிதேடி பிரயாணத்தை மேற்கொண்டேன். கண்ட இடங்களைப் பார்த்தபடி காலத்தைக் கடத்தினேன்.

நேற்று மறுபடியும் வீட்டிற்கே வந்து விட்டேன். வீட்டில் இருந்த ஒவ்வொன்றும் பழைய வாழ்கையை நினைப்பூட்டியது. சென்ற நாலம்—மடிந்து போன காலம்—உயிர் பெற்று என் எதிரே மனத்திரையில் விரிந்தது. சோகம் என்னைப் பலமாகக் கவலிக் கொண்டது. எங்கேயாவது குதித்து உயிரை விட்டு விடலாமா என்று தோன்றியது. அவள் வாழ்ந்த நாட்களில் அலங்காரம் பண்ணிக்கொள்ள உதவிய நிலைக் கண்ணாடி சுவரில் தொங்கியது. அந்தக்கண்ணாடி அவள் உருவத்தை ஸ்திரமாக்கி தன்னிடம் பதித்துக் கொண்டதோ? அந்தக்கண்ணாடியில் அவள் அழகிய உருவம் தெரிவது போன்ற பிரமை! மனக் கோளாறு! அந்த உருவத்தைத் தொட முயன்றேன். மிருதுவான, உயரற்ற கண்ணாடியைத்தான் உயிரற்ற கண்ணாடியைத் தான் உணர முடிந்தது! என்ன ஏமாற்றம்! அந்தக் கண்ணாடி என்னைப் பார்த்து எள்ளி நகையாடுவது போல இருக்கிறது!

என்னவோ நினைப்பில் சடுகாட்டை நோக்கிப் போனேன். ஒன்றையடிப் பாதை மலைப் பாம்பெனக்கிடந்தது. சுற்றுப்புற நினைவின்றி நடந்தேன்! அவள் சமாதியைக் கண்டு பிடிக்க அதிக நேரமாகவில்லை. சிலுவைக்குக் கீழே சமாதியின் மேற்பரப்பில் இந்த வார்த்தைகள் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன:—

“அவள் காதலித்தாள்; காதலிக்கப்பட்டாள்! இறுதியில் இறந்து விட்டாள்”

அவள் உருவம் குலைந்து, கேட்பார் அற்றுக் கிடக்கிறாள்! எனக்கு அழுகை குமறிக் கொண்டு தேம்பித்தேம்பி யழுதேன்! அமைதியைக் குலைத்து அமதியை அடைய முயன்றேன்! வெகு நேரம் அங்கேயே இருந்து விட்டேன்! இருள் கவிந்து கொண்டு வந்தது. அந்த இடத்தை விட்டு அகல மனம் வரவில்லை. அன்று இரவு முழுவதும் அங்கேயே கிடந்து அழுது அமைதியை அடைய விரும்பினேன்!

அந்த நடு நிசியில் சடுகாட்டைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தேன்! மயானத்து அமைதியில் சாவின் பயங்கரம் தெளிவாகத் தெரிந்தது! இருளோடு இருளாக நெடிய மரங்கள் காலத்தின் வேகத்தை எதிர்த்து நின்றன! காலம் காலமாக மரணத்தை வரிக்கும் எத்தனை மனிதர்களின் சடலங்கள் இங்கு, உருக்குலைந்து, மண்ணோடு மக்கிக் கிடக்கின்றன! ஆசைக் கோட்டைகள் கட்டும் மனிதன் இங்கு—இந்தக் சிறிய இடத்தில்—திருப்தியை அடைந்து அமைதியிலே உறக்கம் கொள்கிறான்! இந்தச் சிறிய—அற்ப—வாழ்வில் மனிதன் எவ்வளவு நெட்டைக் கனவுகள் காண்கிறான்? மனக்குகையிலே அவன் எழுப்பும் சித்திரங்களும், சிங்காரக் கனவுகளும், கால மென்ற நதிப்பெருக்கு கரைத்து விடுகின்றது. காலக் கரையான் அரித்து தின்று விடுகிறது! வாழ்வின் முடிவிலே படிவது ஏக்கம்தான்!

சிந்தனைப் பெருக்கில் நீந்தியபடி நான் எவ்வளவு தூரம் நடந்துவிட்டேன்! சமாதிகளின் மீது நடப்பட்ட சிலுவைகள்கூடச் சிதைந்து உருக்குலைந்து காணப்படுகின்றன! நாளையும்—ஏன்—வரப்போகும் நாட்களில் எத்தனை புதுச்சிலுவைகள்—சமாதிகள்—இந்த இடத்தில் எழுப்பப்படும்! மனிதன் பிறப்பும், முடிவும் புரியாத புதிர்கள்! பகுத்தறிவின்—சிந்தனையின் எல்லைக் கோட்டைத் தாண்டிய விஷயங்கள்!

நன்றாக இருட்டிவிட்டது! வானம் கருமை பாய்ச்சிக் கிடந்தது? இருட்டில் தட்டுத் தடவியபடி, விழுந்தும் எழுந்தும், தட்டுத் தடுமாறி அவளது சமாதியைத் தேடியபடி நடந்தேன்! சமாதிகளுக்கு நடுவில், நள்ளிரவில் நடப்பது—அதுவும்—தன்னந்தனியாக—அப்ப! என் எலும்புகளும் குளிர்ந்து விட்டன; ரத்தம் உறைந்து ஜில்லிட்டது! இனி மேல் நடக்க முடியாது! அப்படிக்களைத்துவிட்டது! மூச்சு இடறியிடறி வந்தது! ஒரு சமாதி மீது உட்கார்ந்து விட்டேன். காலம் மெதுவாக ஊர்ந்தது. அது என்ன? எதோ பேச்சுக் குரல்? பயம் என்னைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டது. நெஞ்சு வேகமாக அடித்துக் கொண்டது. பயத்தில் கத்தி விடலாம் போலிருந்தது. சத்தம் வெளிவரவில்லை! இது என்ன கனவா? நிஜமா? நான் உட்கார்ந்திருந்த சமாதி நகர்வது போலத் தோன்றியது.

క్రిస్మస్ ప్రజంట

మూలం : ఓ. హెన్రీ.

అనువాదం : "దిల్ ఖుష్"

ఒక డాలరు ఎనభై ఏడు సెంటులు. అంతే. దానిలో అరవై సెంటులు పెన్నీల్లో వున్నాయ్. మూడుసార్లు లెక్క పెట్టింది "జెల్లా". ఒక డాలరు ఎనభై ఏడు సెంటులు. రేపు వచ్చేది క్రిస్మస్. ప్రక్కమీద దొర్లి ఏడ్వేకంటే చేసేదేమీలేదు. ఈలా వుండగా ఆ ఇంటివైపు చూస్తే—వారానికి 8 డాలర్ల చొప్పున అద్దెకు తీసుకొన్న ఒక ప్లాట్—దాన్నికే వేరే వర్ణించవసరములే. ఏ స్థితిలో వుండాలనో ఆలోచిస్తుంది. గేటువద్ద "మిస్టర్ జేమ్సు డెలింగామ్ యంగ్" అని బోర్డు తగిలించుంది.

ఆ యింటి యజమాని వారానికి 30 డాలర్ల వేతనంలో వున్నప్పుడు "డెలింగామ్" బోర్డు ఉచ్చస్థితిలో ఓ పతాకంలా ఎగిరింది. ఇప్పుడా రాబడి 30 నుంచి 20 కి దిగేసరికి, "డెలింగామ్" లో వున్న అక్షరాలు అన్నీ నిరాడంబరమైన ఒక్క-క్షరంలాకూడి క్రుంగి పోయాయని అనిపిస్తుంది. కాని ఇంటికి రాగానే "జిమ్" అంటూ వచ్చి కాగలించుకొనేది "మిసెస్ డెలింగామ్" అంటే "జెల్లా" అన్నమాట.

'జెల్లా' ఏడుపు ముగించి తన బుగ్గలకు పొడరద్దుకొంది. కిటికీవద్ద నిలచుని పైకి ఉత్తగా చూస్తూంది. రేపటి దినము క్రిస్మస్. తన "జిమ్"కు ప్రజంటలు కొనాలంటే తనదగ్గర ఒక డాలర్ ఎనభై ఏడు సెంటులుమట్టుకే వుంది. నెలలునుంచి ఏలాగునో కూడ బట్టగా మిగిలిన ఫలితం అది. ఇప్పుడున్న యీ స్వల్ప పైకెంతో "జిమ్"కు ప్రజంటలూ? తన జిమ్—తన ప్రియమైన, తియ్యని జిమ్. ఎన్నోసార్లు అతడికి ఓ మంచి ప్రజంటిద్దామని అనుకొంది. 'జిమ్'కు బహూకరించే వస్తువు, ఆతనిని సంతోషపెట్టేదేగాక—'నాదీ', అని అతడు గర్వించతగేదయి యుండాలి. ఒక్కమారు జెల్లా కిటికీనుంచి తిరిగి ప్రక్కనే వున్న "ఫయర్ గ్లాస్" ముందర నిలచుంది. కళ్లు ఓ మాదిరిగ మెరుస్తున్నా, మొహంలోని కళ్ల మట్టుకు లేకు. అద్దంలో తన ప్రతిబింబాన్ని చూసింది. ఏమనుకుందో—ఇంకో సెకన్లో తన జుత్తునంతా పూర్తిగా ప్రేలాడేటట్లు విప్పేసింది.

ఇప్పుడు వాల్లిద్దరి ఆధీనంలో అమూల్యమైన రెండు వస్తువులున్నాయ్. వాటిని జూచి వాల్లిద్దరూ సంతోషంతో బాటు ఎంతైనా గర్విస్తుండేవారు. ఒకటి—తాతల ముత్తాతలనుంచి వున్న "జిమ్" తాలూకు గోల్డువాచీ. రెండోది "జెల్లా" తాలూకు అందమైన శిరోజాలూ. పీబారాణికాని ఎమరగనున్న భవనంలోవుంటే ఆమె ధరించిన

నగలన్నీ వెలవెలబోవడానికి “డెల్లా” తన జత్తును ఓమారు కిటికీలోనుండి ఆరబెట్టుకొనేది ! అంత ధనంతో తులతూగుతున్న కింగ్ లామూన్ “జిమ్” గోల్లు వాచి చూచి తన గడ్డం తడుంకొనేవాడు అనూయతో ! ఇప్పుడు వీడి ప్రేలాడున్న “డెల్లా” జత్తు ఓ తామ్ర వర్ణంకల జలదారలా మెరుస్తూంది. మోకాళ్లవరకు ప్రేలాడుండేమో, డెల్లాకు అవొక ఉసుపులా వుంది. తిరిగి ఆ జత్తునంతనూ ముడేసుకుంది తొందరగా. ఇంకో రెండు నిమిషాల్లో పూర్తి తయారయి, మేడదిగి వీధిలోకొచ్చింది. పదిగజాలు ముందుకు సాగేసరికి—“మేడామ్ సాఫ్రనీ—జత్తు, వాటి తాలూకు వివిధసరకులు” అని చూపే బోర్డు కనిపిస్తే డెల్లా కొంచెం వణకుతూ లోపల ప్రవేశించింది. తెల్లగా, లావుగావున్న మేడామ్ సాఫ్రనీ హాజరు.

“నాజత్తుకొంటావా” అంది డెల్లా.

“ఓ! జత్తును కొంటాను” అంటూ మేడామ్ “ఏదీ హేట్ తీసేయ్. జత్తేలాగుందో చూడాలి” అంది. అవి డెల్లా విప్పేసరికి క్రిందజారింది ఆ జత్తు ఓ ప్రవాహంలా. మేడామ్ కళ్లు మెరిసాయి. ఒక్కమారు ఆ జత్తు సంతటినీ పై కెత్తుతూ “ఇరవై డాలర్లు” అంది.

“అయితే. తేవేగం” అంది డెల్లా.

ఇక డెల్లా సంతోషానికి మేరలేదు. తరువాతి రెండు గంటలూ టానంతా గాలించి తిరిగింది. ప్రతి స్టోరు తిరగేసి చూసింది—“జిమ్” ప్రజంటుకోసం. ఏలాగైతేనేం చిట్టచివరకు ఓ మాపులో కనిపించింది. అది తప్పక “జిమ్” కొరకే తయారుజేయబడి వుంటుంది ! ఆలాంటిది తతిమాషాపుల్లో లేదు గనుక “జిమ్”కు తప్ప మరొకరికి కాదను కొంది. అవొక ప్లాటినమ్ చెయిన్. అట్టే డాంబికంగా లేకపోయినా, అన్నివిధాలా అందంగా వుంది—ముఖ్యంగా “జిమ్” వాచీకి తగినట్లుంది. చూసేసరికి ఆ చెయిన్ “జమ్మ” దే అనుకొంది డెల్లా ! 21 డాలర్లు తీసికొన్నారూ దానికి. మిగతా 87 సెంటులతో పరుగెత్తింది ఇంటికి. దారంతా ఆ చెయిన్ చూస్తూ తనలో తానే మురిసిపోయింది డెల్లా.

ఇల్లుచేరుతేనేగాని తాను చేసిన పిచ్చిపని ఏమిటో గ్రహించుకోలేదు డెల్లా. మత్తులోనుంచి తెప్పిరెల్లి, ఇప్పుడు ఆ మిగిలిన జత్తును సరిచేసుకొంది. ఆ కురుచని ఉంగరాల జత్తుతో డెల్లా చిన్న బడికుత్తాడిలా కనిపిస్తూంది. ఓమారు అద్దం ముందు నిలబడి చూసుకొంది. “జిమ్” ఇంకోమారు చూడకుండానే చంపేయడకదా? ఔకపోతే ఏ కోసం అయలండ్ కోరన్ గర్లతోనైనా పోలుస్తాడు. అయితే ఏంచేసేది ? ఆ ఒక డాలరు ఎనభై ఏడు సెంటులతో ఏంచేసేదాన్ని” అనుకొంది తనలో.

ఏడు గంటలకి కాఫీ తయారయి, చాఫ్సువేయటాన్ని సిద్ధంచేసుంది. పెను. “జిమ్” ఎప్పుడూ ఆలస్యంచేయడు సాధారణంగా. ఇప్పుడు కొన్న ఆ చెయిన్ తన చేతులో ఉంచుకొని “జిమ్” ప్రవేశించే ద్వారానికి దగ్గరగా ఓ మేజాపై కూచోనుంది. క్రింద మేజెక్కుతున్న చప్పుడువింది డెల్లా. తన మొహం ఒక్కసారిగా కళావిహీనమై, తెల్ల బారింది. ఎంత సూక్ష్మవిషయానికైనా ప్రార్థించే అలవాటుగల డెల్లా “భగవంతుడా! నేనెప్పుడీలాగునే అదంగా వున్నట్లుతోపించు అతనికి” అని మనసులో అనుకొంది. తలుపు తెరుచుకొని “జిమ్” ప్రవేశించాడు. అతడి మొహంలో చాల విసుగు అలసట కనిపిస్తున్నాయ్. పాపం! ఇరవైరెండు సంవత్సరాలకే కుటుంబ బాధ్యత తగిలింది. ఇప్పుడున్న ఓవర్ కోటును ఓ మూల పారేసే టైమువచ్చింది. అతడికి గ్లోవ్స్ కూడ లేవు. “జిమ్” ప్రవేశించటంతోనే “డెల్లా” వైపు నిశ్చేష్టుడై చూడ్డం మొదలెట్టాడు. ఆ చూపుల్లో భావం తెలియని “డెల్లా” ఓ షీణం కంపించింది. వాటిలో ఆమె అనుకొన్న కోపం, ఆశ్చర్యం, భయం ఇవేమీ లేవు! ఉత్తనే ఆమెవైపు చూస్తూ నిలబడ్డాడు “జిమ్”. “డెల్లా” అతనిని సమీపించి “జిమ్, డార్లింగ్! ఆలా చూడకు నావైపు” అంది అమాయకంగా. “ఈ క్రిస్మస్ కేనా నీకో బహుమతి యివ్వకుండా జీవించలేను, డార్లింగ్. అందుకని జుత్తు కత్తిరించి అమ్మేశాను. పోనీలే. అది మళ్ళీ పెరుగుతుందిగా. ఏంచేసేది చేయవలసివచ్చి చేశా. అయినా అంత లెక్కచేయకు జిమ్. నాజుత్తు చాల వేగం పెరుగుతుందిలే. మెర్రీ క్రిస్మస్ రేపొచ్చేది. ఆనందంగావుందాం మనిద్దరం. నీకు తెలీదుకాబోను ఎంత మంచి ప్రజెంటు ఓసుకొచ్చా నీకోసం.”

“నీ జుత్తును కత్తిరించేశావ్?” అన్నాడు జిమ్ బరు వెక్కిరిస్తూ హృదయంతో.

“అవును. కత్తిరించి అమ్మేశా. అలా అని ఇన్నాళ్లులా ప్రేమించుతూ” అంది వెట్టిచూపులతో. జిమ్ గదంతా పరికించిచూచాడు ఓమారు.

“అయితే నీ జుత్తు పోయిందన్నమాట” అని ఓ పెద్ద నిట్టూర్పు విడిచాడు.

“దానికోసరం ఇక వెతక నపుసరంలే. అమ్మేశానని జెప్పేగా—క్రిస్మస్ పండుగ, జిమ్. ఇంతకీ నీకోసమే పోయింది. అందుకని సరదాగా ఆనందంగా వుండవ్ ? నాజుత్తులో వెంట్రుకలన్నీ లెఖి-పెట్టగలిగినా నీ మీద నాకున్న ప్రేమను లెక్కపెట్టలేరు, జిమ్, ఎవరును. చాఫ్సు తయారుచేసేదా?” అంది ఏదో పెద్ద బరువు తగ్గినట్లుగా చూస్తూ.

“షాక్”లో నుంచి అప్పుడే తేరుకొన్నాడుకాబోను “జిమ్”, ఒక్కమారు డెల్లాను గట్టిగ కౌగిలించుకొన్నాడు. మరో రెండు నిమిషాలు పోయాక “జిమ్” తన పేట్ను

జేబులోంచి ఓ పేకట్ తీసి టేబిల్ మీద పడేశాడు. మాంపూ, షేడ్, హెయిర్ కట్ తీసుకున్నంతమాత్రాన, నా ప్రేమతగ్గుతుందనుకోకు, డేల్. అయినా ఆ పేకట్ విప్పిజూస్తే ఎందుకు మొదట్లో పిచ్చెత్తించేవో తెలుస్తుంది” తెల్లని కోమలమైన వ్రేళ్లతో పేకట్ విప్పింది డేల్లా. ఇంకేముంది ! ఒకేసారి సంతోషం, విచారం తరుముకొచ్చాయి. “డేల్లా” చిన్నపిల్లలా ఏడవడం మొదలెట్టింది. దేవినైతే బ్రాడ్వేస్ట్రోమ్లో చూసి, ఆనందించేదో, ఆ “కూమ్ సెట్” యిప్పుడు అక్కడ పడుంది. తన పోయిన జుత్తుకు తగినట్లు అన్ని రంగుల్లో ఎంతో చక్కగ కనిపిస్తున్నాయ్ తన కళ్లకి. వాటి అంచులు పొళ్లుతో పొడగబడియుండటం వల్ల చాల డబ్బు ఖర్చుపెట్టుంటాడు “జిమ్” వాటికోసరం. ఏమీ లాభం ! ఏ జుత్తు నైతే అలంకరించాలో అది లేదిప్పుడు వాటిని ఒక్కమారు గుండెకద్దకొని సంతోషిస్తూ డేల్లా “నా జుత్తు వేగం పెరుగుతుంది జిమ్” అంది.

అయితే “జిమ్” మట్టు తనకు తెచ్చిన ప్రెజెంట్ ఇంకా చూడలే. డేల్లా ఒక్కమారుగ పైకి లేచింది డేల్లాసంతో. తీసికోమన్నట్లుగా తన అరచేతిమీద పెట్టిచూపింది వాచీ చెయిన్ ను. డేల్లా సంతోషాన్ని ప్రకటిస్తున్నట్లుగా మెరుస్తుంది ఆ గొలుసుకూడా.

“ఏం ! బాగులేదా యీ చెయిన్ జిమ్ ? దీనికోసరం ఔనంతా వెదికా. ఇప్పుడిక రోజుకు వెయ్యిసార్లు నా చూస్తావ్ పైమ్. ఏదో నీ వాచీ ఈ ఇలా. వాచీమీద ఏలా వుంటాదో చూడాలి”. అంది నవ్వుతూ

వాచీ తీసిచ్చే బదులు, ఒక్కసారిగ ప్రక్కపై బరిగాడు “జిమ్”. తన రెండు చేతులూ తలక్రింద పెట్టుకొని నవ్వుతున్నాడు.

“డేల్ ! ఈ క్రిస్ మస్ ప్రెజెంట్లు ఓ మూలపెడితే బాగుంటుంది కొంతసేపు. ఇప్పుడవి పనికిరావు మనకు. నీ తలపిన్నులు కొనడానికి నా వాచీ నమ్మేశా, తెలిసిందా. ఇక చాప్పు తయారుచేసి కాఫీ తీసుకురా.”

(అనువాదకులు “దిల్ కుష్” అనేవారు మన హాస్టల్లోవున్న శ్రీ కె. కొండలరావు బి. ఏ—సంపాదకులు.)

ಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಮತ್ತು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ

ಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಆಧುನಿಕ ಯುಗದ ಮಹಾ ಶಕ್ತಿಗಳಲ್ಲೊಂದು. ರಾಜ್ಯದ ಪ್ರಮುಖ ಅಂಗ ಪತ್ರಿಕೆಗಳನ್ನು ಓದದವರೇ ವಿರಳ. ಪ್ರತಿ ಸಂಜೆ ಅಥವಾ ದಿನ ಮುಂಜಾನೆ ಲಕ್ಷೋಪಲಕ್ಷ ಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಸೂರ್ಯೋದಯವಾಗುವಂತೆ ತಪ್ಪದೆ ಅಡಿಯಾಗಿ ಜನರ ಕೈಸೇರುವುವು. ಈ ಮಾತು ಪ್ರಗತಿಶೀಲ ಎಲ್ಲಾ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಿಗೂ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ. ಬೆಳಗಿನ ಕಾಫಿಯಂತೆ ಪತ್ರಿಕೆಯೇವುವುದು ಇಂದು-ನಿತ್ಯದ ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿಹೋಗಿದೆ.

ಪ್ರಪಂಚದ ಯಾವ ಯಾವ ಕಡೆ ಎಂತೆಂತಹ ಘಟನೆಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಓದುವ ಜನರೇ ಅಧಿಕ. ವ್ಯಾಪಾರಸ್ಥರಿಗೂ, ಪತ್ರಿಕಾ ಜಾರಿಹಾತು ವ್ಯವಹಾರಸ್ಥರಿಗೂ ಪತ್ರಿಕೆ ಅವಶ್ಯ. ವರ ಬೇಕು, ವಫು ಬೇಕು, ನೌಕರ ಬೇಕು-ಎನ್ನುವರಿಗೂ ಪತ್ರಿಕೆ ತೋರು ಮಂಟಪ. ಸಿನಿಮಾ ಹಸಿವುಳ್ಳವರಿಗೂ, ಹೊಸ ಬೆಡಗು ಬಣ್ಣದ ಬಟ್ಟೆ ಬಯಸುವವರಿಗೂ ಪತ್ರಿಕೆಯೇ ಡಿಕ್ಕಾಚಿ. ರಾಜಕಾರಣಿ ಮಾಡುವರಿಗಂತೂ ಪತ್ರಿಕೆ ನಿರುಪಮವಾದ ಟಾನಿಕ್. ಮುಠ್ಠಾಲುರಿಂದ ಹಿಡಿದು ಮುಂದಾಳುಗಳವರೆಗೂ ಪತ್ರಿಕೆ ಅಕರ್ಷಕ ಅವಶ್ಯಕ. ಆದುದರಿಂದ ಇಂದಿನ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಪಾತ್ರವೇನು? ಪತ್ರಿಕೋದ್ಯಮದ ನೀತಿಯೇನು? ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಉದ್ದಿಶ್ಯಗಳೇನು? ನೋಡೋಣ.

ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಮೂರು ಬಗೆಯ ಉದ್ದಿಶ್ಯ ಪ್ರಚೋದಕವಾಗಬಹುದು. ಮೊದಲ ನೆಯದಾಗಿ ಪತ್ರಿಕೆ ನಡೆಸುವುದೂ ಲಾಭಮಾಡುವ ಒಂದು ವ್ಯಾಪಾರೀ ಕಸಬು. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ರಾಜಕೀಯ ವಿಷಯದಿಂದ ಪತ್ರಿಕೆ ನಡೆಸಬಹುದು. ಮೂರನೆಯದಾಗಿ ಸಮಾಜ ಸೇವೆಯನ್ನು ಗುರಿಯಾಗಟ್ಟುಕೊಂಡು ಪತ್ರಿಕೆ ನಡೆಸಬಹುದು. ನಿರ್ವಾರ್ಥ, ಪಕ್ಷಾತೀತ, ಲೋಕಸೇವೆ ಇವುಗಳ ಗೋತ್ರ ಸೂತ್ರ, ಇಂತಹ ಧೈಯವಾದ ಪತ್ರಿಕೆ ತುಂಬಾ ವಿರಳ.

ಮಾರ್ತಾ ಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಸುದ್ದಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿ ಜನಗಳಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ನೀಡಬೇಕು. ಉದ್ದೇಶವಾದ ನಿರಾಧಾರವಾದ ಅಥವಾ ಉತ್ಪ್ರೇಕ್ಷೆಯಿಂದಕೂಡಿದ ಕಲುಷಿತವಾದ ಸುದ್ದಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸದೆ ಲೋಕಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕಾಗಿ ದುಡಿಯಬೇಕು. ದೇಶದಲ್ಲಿ ತಲೆದೋರಿದ.ವ ಎಲ್ಲಾ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೂ ಯೋಗ್ಯ ಪರಿಹಾರ ಸೂಚಿಸಿ, ಪ್ರಜಾಕೋಟಿಯನ್ನು ಪ್ರಗತಿ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಡೆಸಬೇಕು. ಜನಗಳಿಗೆ ರಾಜಕೀಯ ಶಿಕ್ಷಣ ದೊರಕಿಸುವ ಶಿಕ್ಷಣ ಶಾಲೆಗಳು ಪತ್ರಿಕೆಗಳು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಪತ್ರಿಕೆಗಳು ನಿಷ್ಪಕ್ಷಪಾತ ನ್ಯಾಯಾಸ್ಥಾನಗಳಂತೆ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡಬೇಕು. ಜನಗಳ ಅಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಿ, ಅವರಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ಉಪಕಾರ ಸಹಕಾರ ಸೇವಾ ಮನೋಭಾವ ವಿಕಾಸಗೊಳ್ಳಲು ಸಹಾಯಕವಾಗಬೇಕು. ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಜೀವನದ ಅಡಿಗಲ್ಲೇ ಪತ್ರಿಕೆಗಳು. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮಧನವಾಗುವ ಪ್ರಜಾಭಿಪ್ರಾಯದ ಬುಗ್ಗೆಗಳೇ ಪತ್ರಿಕೆಗಳು.

ಇದು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಯುಗ. ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಲೋಕಮತದ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿದೆ. ರಾಜ್ಯದ ಅಗುಹೋಗುಗಳು ಪ್ರಜಾಭಿಪ್ರಾಯದಂತೆ ಸಾಗುತ್ತವೆ. "Public opinion is the life-blood of Democracy". ಪ್ರಜಾಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಿ, ಪ್ರಜಾಭಿಪ್ರಾಯದಂತೆ ರಾಜ್ಯಚಕ್ರ ಓಡುವಂತೆ ಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಕಾರ್ಯ ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕು. ಪ್ರಜಾ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ

ಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಮಹತ್ವದ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಪ್ರಜಾ ಪ್ರಭುತ್ವದ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ಅಸ್ತ್ರಗಳೂ ಪತ್ರಿಕೆಗಳೇ.

ಒಂದು ದೇಶದ ಪ್ರಜಾ ಪ್ರಭುತ್ವ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುವಂತೆ, ಅಂತರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲೂ ಪ್ರಜಾ ಪ್ರಭುತ್ವ ಶಾಂತಿಗಳ ಪ್ರತಿಸ್ಪಾದನೆಗೆ ಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಉತ್ತಮ ಸಾಧನಗಳು. ಪ್ರಜಾ ಭಿಕ್ಷಾಯವನ್ನು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುವ ಇಲ್ಲವೆ ಸಿದ್ಧ ಮಾಡುವ ಪತ್ರಿಕೆ ಸರ್ಕಾರದೊಡನೆ ಸಹಕರಿಸಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಭುತ್ವವೂ ಪತ್ರಿಕೆಗಳೊಡನೆ ಸಹಕರಿಸಬೇಕು. ಚುನಾವಣೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಯಂತೂ ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಚಟುವಟಿಕೆ ಅತಿ ಚುರುಕಿನಿಂದ ಕೂಡಿರುತ್ತದೆ. ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳ ಏಳು ಬೀಳುಗಳಿಗೆ ಪತ್ರಿಕಾ ಪ್ರಚಾರವೇ ಕಾರಣವಾಗಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ “ Press makes and unmakes cabinets, it upsets Government... and it does many other things ” ಎಂದು ಸ್ವಾರಸ್ಯವಾಗಿ ಒಬ್ಬರು ನುಡಿದಿದ್ದಾರೆ.

ಸರ್ಕಾರದೊಡನೆ ಸಹಕರಿಸುವಂತೆ ಅದನ್ನು ಎದುರಿಸಿ ಪ್ರಜಾ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಹೋರಾಡುವುದೂ ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆ. ಪ್ರಜೆಗಳ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕಾಪಾಡುವುದು ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಕಾರ್ಯ. ವ್ಯಕ್ತಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೇ ಪ್ರಜಾಸತ್ತೆಯ ಜೀವಾಳ. ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಜಗತ್ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿವೆ. ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ರಾಜ್ಯಪಟನೆ ಪತ್ರಿಕಾ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್ ಮೊದಲಾದ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಮಹತ್ವದ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತವೆ. ಹೀಗೆ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿ ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಪ್ರಭಾವ ಶಕ್ತಿ ಭರಿತವಾಗಿದೆ. ಕ್ಯಾಬಿನೆಟ್ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟ್‌ಗಳಂತೆ, ಪತ್ರಿಕೆಗಳೂ ಇಂಗ್ಲೆಂಡನ್ನು ಆಳುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ ಉತ್ತಮೋತ್ತಮವಾಗಲಾರದು.

ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶದ ಪತ್ರಿಕೋದ್ಯಮ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಮಾದರಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದೆ. ಭಾರತದ ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸ್ಥಿತಿ ಪತ್ರಿಕಾಪ್ರಗತಿಯ ಮೂಗು ಹಿಡಿದಿದೆ; ರಾಜಕೀಯ ಕಾರಣಗಳಿಂದಲೂ ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟಿದೆ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಪತ್ರಿಕೋದ್ಯಮ ಮತ್ತು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಜೀವನ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಬೆರೆತಿವೆ. ಹೀಗೆ ಪತ್ರಿಕೋದ್ಯಮ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯ ಜೀವನ ಹಾಲು ಜೇನಿನಂತೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ. ಭಾರತ ಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಸಾಕಷ್ಟು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಅನುಭವಿಸುವ ಕಾಲ ಬಂದಿದೆ. ಭಾರತ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಉಜ್ವಲ ಭವಿತವ್ಯವಿದೆ. ರಾಷ್ಟ್ರ ಜೀವನದ ಪಂಶುದ್ಧತೆಗೆ, ಜನಜೀವನದ ಪ್ರಗತಿಗೆ, ಅರ್ಥಾತ್ ನವಭಾರತದ ನಿರ್ಮಾಣದ ಮಹಾಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ನೆರವು ಅಮೂಲ್ಯ, ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕ.

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಆಧುನಿಕ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಸ್ಥಾನ ತುಂಬಾ ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿಯಾಗಿದೆ. ಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಇಂದಿನ ರಾಷ್ಟ್ರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನನಾಹಿತಿಗಳು. ದೇಶದ ಸಮಸ್ಯೆ ಬಿಡಿಸುವ ಜನತೆಯ ಕೋರ್ಟುಗಳು. ಪ್ರಜಾ ಪ್ರಭುತ್ವದಲ್ಲಿ ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಪ್ರಭಾವ ಅಷ್ಟು ಅಪಾರ ಮತ್ತು ಶಕ್ತಿಭರಿತ. ಅಂತೆಯೇ ಇವುಗಳನ್ನು Fourth Estate ಎಂದು ಕರೆದಿರುವುದು ಸಹಜವಾಗಿದೆ.

—ಎ. ಎಮ್. ಸಿ. ಗೌಡ.

ಪ್ರಾಂತ ಪುನರ್ವಿಚಾರಣೆ ಮತ್ತು ಕರ್ನಾಟಕ ಏಕೀಕರಣ

ಒಂದು ಗೊತ್ತಾದ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುವ ಜನರನ್ನು ಒಂದು ಜನಾಂಗವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲು ಧಾರ್ಮಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯ ಕಟ್ಟುಗಳು ನೆರವಾಗುತ್ತವೆ. ಒಂದೇ ಮತ, ಒಂದೇ ಭಾಷೆ, ಏಕರೀತಿಯ ನಡೆ ನುಡಿ, ಏಕಪ್ರಭುತ್ವ ಇವು ಒಂದು ದೇಶದಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುವ ಜನರಲ್ಲಿ ಐಕ್ಯತೆಯನ್ನು ತರುತ್ತವೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಕಟ್ಟುಗಳೂ ಇದ್ದರೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಫೈವು, ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಕೆಲವಾದರೂ ಇದ್ದೇ ಇರಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ಒಂದು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಗ್ಗಟ್ಟು ತರಲು ಸ್ವಪ್ರಭುತ್ವ ಮತ್ತು ಏಕಭಾಷೆ ಎಷ್ಟು ಅಗತ್ಯ ಎಂಬುದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಇಡೀ ಹಿಂದೂದೇಶಕ್ಕೆ ಏಕಭಾಷೆ ಹಿಂದಿಯೇ ಆಗರಬೇಕೆ? ಇತರ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಸ್ಥಾನವಿಲ್ಲವೆ? ಇಂಗ್ಲೀಷನ್ನು ಬಿಡಲು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸಾಧ್ಯವೆ? ಇವು ಬೇರೆ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು. ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರುವ ಮುಖ್ಯ ಪ್ರಶ್ನೆ ಪ್ರಾಂತ ಭಾಷೆಗಳ ಸ್ಥಾನಮಾನ.

ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶ ಅನೇಕ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಇತರ ದೇಶಗಳಂತಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಮತ ದವರು ವಾಸಿಸುತ್ತಾರೆ; ಅನೇಕ ಬಗೆಯ ನಡೆ ನುಡಿಗಳಿವೆ; ಅಂತೆಯೇ ಹಲವಾರು ಭಾಷೆಗಳಿವೆ. “ಲಿಂಗ್ವಿಸ್ಟಿಕ್ ಸರ್ಟಿಫೈಡ್ ಇಂಡಿಯಾ” ವರದಿ ಪ್ರಕಾರ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ 179 ಭಾಷೆಗಳೂ, 544, “ಡಿಯಲೆಕ್ಟ್”ಗಳೂ ಇರುತ್ತವೆ. ಈ ಪೈಕಿ ಹಿಂದಿ, ಉರ್ದು, ಬೆಂಗಾಲಿ, ಒರಿಯ, ಮರಾಠಿ, ಗುಜರಾತಿ, ಹಿಂದಿ, ಕಾಶ್ಮೀರಿ, ಪಂಜಾಬಿ, ನೇಪಾಲಿ, ಅಸ್ಸಾಮೀಸ್, ತೆಲುಗು, ಕನ್ನಡ, ತಮಿಳು, ಮಲೆಯಾಳಮ್ ಎಂಬ ಹದಿನೈದು ಮುಖ್ಯವಾದ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯವುಳ್ಳ ಭಾಷೆಗಳು.

ಇಂಗ್ಲೀಷಿನವರು ನಮ್ಮ ನಮ್ಮಲ್ಲೇ ಒಡಕು ಹುಟ್ಟಿಸಿ ಇಡೀ ದೇಶವನ್ನೇ ವಶಮಾಡಿಕೊಂಡ ವೇಳೆಗೆ, ಯಾವ ವಿಧದಿಂದಲೂ ದೇಶಕ್ಕೆ ಫೈವು ಮಾಡುವ ಉದ್ದೇಶ ಅವರಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೇಗಾದರೂ ಒಡಕು ಹುಟ್ಟಿಸಿ ಜನರಲ್ಲಿ ಒಗ್ಗಟ್ಟಿನ ಭಾವನೆ ಮೂಡದಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಅವರಿಗೆ ಹಿತಕರವಾಗಿತ್ತು. ದೇಶವನ್ನು ಒಂದು ನೈಜಿಕ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ವಿಂಗಡಿಸಿ ಪ್ರಾಂತಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದು ಅವರ ಶಾಶ್ವತವಾದ ಆಳ್ವಿಕೆಗೆ ನೆರವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಇರುವ ಪ್ರಾಂತಗಳು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ದುರುದ್ದೇಶದಿಂದ ಸರಿಯಾಗಿ ಕಟ್ಟಲ್ಪಟ್ಟಿಲ್ಲ. ತಮಿಳುನಾಡಿನ ಕೊಂಚ ಭಾಗ, ಕನ್ನಡನಾಡಿನ ಸ್ವಲ್ಪ ಭಾಗ, ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದ ಸ್ವಲ್ಪ ಪ್ರದೇಶ-ಇವನ್ನು ಕಿತ್ತು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತೋರಿದಂತೆ ಪ್ರಾಂತ ರಚನೆ ಮಾಡಿರುವುದು ತೆನ್ನಾಲರಾಮಕೃಷ್ಣ ಚಿತ್ರ ಬರೆದಂತಿದೆ. ಇದು ಅಡಳಿತದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಾಗಲೀ, ಜನರ ಏಕೀಕರಣದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಾಗಲೀ ಖೇದಕರವಾಗಿಲ್ಲ.

ಸುಮಾರು ನಲವತ್ತು ಕೊಂಟಿ ಜನರನ್ನುಳ್ಳ ಈ ದೇಶವನ್ನು ದೆಹಲಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಆಳುವುದೆಂದರೆ ಅಗದ ಮಾತು. ಇಡೀ ದೇಶಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಹೊರತಾಗಿ ಉಳಿದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಂತ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಅಲ್ಲಿನ ಜನರಿಗೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಸೇವೆ ಅಪಾರವಾಗಿವೆ. ಈಗಿರುವ ಪ್ರಾಂತ ರಚನೆ ಅಲ್ಲಿಯ ಸರ್ಕಾರಗಳು ತಮ್ಮ ಜನರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಸೇವೆ ಮಾಡಲು ಅನೇಕ ಅಡ್ಡಿ ಆತಂಕಗಳನ್ನು ತಂದೊಡ್ಡಿದೆ. ಒಂದು ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿನ ಹಲವು ಭಾಷೆಯ ಜನರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಂದೇ ವಿಧವಾದ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಒಂದು ನೈಜಿಕ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಪ್ರಾಂತ ಪುನರ್ವಿಚಾರಣೆಯಾಗಬೇಕೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆ ನೈಜಿಕ ಆಧಾರವೇ ಭಾಷಾ ತತ್ವ ಎಂಬುದು ತಿಳಿದ ಅನೇಕ ಮಹನೀಯರುಗಳ ವಾದ.

ಭಾಷೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲಿನ ಪ್ರಾಂತ ಪುನರ್ರಚನೆಗೆ ಹಲವು ತೊಡಕುಗಳಿವೆ ಎಂಬುದು ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ನಮ್ಮ ಕೈಗೆ ರಾಜ್ಯ ಸೂತ್ರ ಬಂದು ಕೇವಲ ಒಂದು ವರುಷವಾಗಿದೆ; ಒಡೆದಿರುವ ದೇಶವನ್ನು ಮತ್ತೂ ಒಡೆಯುವ ಅನೇಕ ಚಳವಳಿಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ; ಅವುಗಳ ಜತೆಗೆ ಭಾಷೆಗಳ ಗೊಂದಲವನ್ನೂ ಎಚ್ಚಿಸುವುದು ತಪ್ಪು; ದೇಶದ ಹ್ವೇಮ ಚಿಂತನೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕೆಲಸಗಳು ಹಲವಿವೆ; ಜನ ಅನ್ನ ಬಟ್ಟೆಯಿಲ್ಲದೆ ಸಂಘಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ; ಭಾರಣೆ ವಾಸಿಗಳು ಮೇರೆಯಿಲ್ಲದೆ ಏರುತ್ತಿವೆ; ಹಣದ ಉಬ್ಬರವಿದೆ; ಸಕ್ಕರೆ ಶತ್ರು ಕಾಯ್ದು ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ; ದೂರ ದೇಶದವರೂ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಅಸೂಯೆ ಮತ್ತು ಅನಾದರಣೆ ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ - ಈ ಕೆಲವು ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಪ್ರಾಂತ ಪುನರ್ರಚನೆ ಸಾಧುವಾದರೂ ಅದನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ಕೆಲವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಸತ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಇಲ್ಲ.

ಅದರೆ ಭಾಷಾವಾರು ಪ್ರಾಂತಿಕ ಪುನರ್ರಚನೆ ಜನರಲ್ಲಿ ಒಡಕು ಭಾವನೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆಂಬುದು ಅಷ್ಟು ಸಾಧುವಾಗಿ ತೋರಲಾರದು. ಜನರಲ್ಲಿ ದೇಶಪ್ರೇಮ ಅಗಾಧವಾಗಿದೆ. ಭರತ ಖಂಡದ ಯಾವ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಡುಕು ಸಂಭವಿಸಿದರೂ ಇಡೀ ದೇಶವೇ ಕಾತರಪಡುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಹೊರಗಿನ ಮತ್ತು ಒಳಗಿನ ಶತ್ರುಗಳಿಂದ ದೇಶದ ಹ್ವೇಮಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ಬರುವುದಾದರೆ, ಇಡೀ ದೇಶವೇ ಒಂದು ಕೂಗಿನಂತೆ ನೆರವಾಗುತ್ತದೆ. ಗುಲಾಮಗಿರಿಯ ನಿದ್ಧೆಯಿಂದ ಮೊನ್ನೆತಾನೆ ಎಚ್ಚಿತ್ತ ಭಾರತೀಯರು ಗುಲಾಮಗಿರಿಯನ್ನು ಮತ್ತೆ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಸ್ವೀಕರಿಸರು. ಸೊಕ್ಕಿದ್ದ ಹೈದ್ರಾಬಾದ್ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ವೀರ ಸೈನಿಕರ. ಪೊಲೀಸ್ ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆ ನಡೆಸಿದಾಗ ತೋರಿಬಂದ ಒಗ್ಗಟ್ಟು ಮತ್ತು ಸಹಕಾರ ಇದಕ್ಕೆ ನಿದರ್ಶನವಲ್ಲವೇ? ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಅಹಾರವಿಲ್ಲದಿರುವುದು, ಅವಿದ್ಯೆ, ಬಡತನ ಮತ್ತು ಹಣದ ಉಬ್ಬರಕ್ಕೂ ಪ್ರಾಂತ ಪುನರ್ರಚನೆಗೂ ಸಂಬಂಧ ಕಲ್ಪಿಸುವುದು ಅನಿ ಎಡವಿದ್ದಕ್ಕೂ ಬೆಕ್ಕು ಅಡ್ಡ ಹೋದದ್ದಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧ ಬೆಳೆಸಿದಂತೆ. ಭಾಷಾವಾರು ಪ್ರಾಂತ ರಚನೆ ಮಾಡುವುದು ಕೇವಲ ಅವಶ್ಯಕ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಹೆಚ್ಚು ಅನುಕೂಲಗಳಿಂದ ಕೂಡುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಮನೆಯವರು ಒಂದು ಊರಿನವರಲ್ಲಿ ಹೇಗೋ ಹಾಗೆಯೇ ಒಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಆಡುವವರಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಧವಾದ ಬಾಂಧವ್ಯವಿರುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನಾಡುವವರು ಒಂದು ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಎಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ಭಾಷೆಯ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ವಿಳಿಗೆಗಾಗಿ ದುಡಿಯಬಹುದು. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕ್ರಮವಿರುತ್ತದೆ; ಮತ್ತು ಹಲವಾರು ಭಾಷೆಯವರು ಏಕಪ್ರಾಂತ ಸರ್ಕಾರದ ಅಡಳಿತಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಪರಸ್ಪರ ಅಸೂಯೆ, ಆರೋಪಣೆ ಮತ್ತು ಕಲಹಗಳಿಂದ ಸುಲಲಿತವಾದ ಅಡಳಿತಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿ ತರುವುದು ತಪ್ಪುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಒಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನಾಡುವವರು ಒಂದು ಪ್ರಾಂತ ಅಡಳಿತಕ್ಕೆ ಸೇರಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆ ತಪ್ಪೆನ್ನುವ ವಾದದವರು, ಒಂದು ಮನೆಯ ಜನಗಳು ಒಂದು ಕಡೆ ಅನ್ಯೋನ್ಯವಾಗಿ ಇರುವುದು ತಪ್ಪೆಂದು ಹೇಳಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ.

ಕೊನೆಯದಾಗಿ ಕರ್ನಾಟಕ ಏಕೀಕರಣದ ವಿಚಾರ. ಜನಾಂಗಗಳೆಲ್ಲಾ ಇಂಡಿಯಾದವರು ತಾಳ್ಮೆಯವರೆಂಬುದು ಲೋಕಸ್ತಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ದಕ್ಷಿಣ ದೇಶದವರಿಗೆ ತಾಳ್ಮೆ ಹೆಚ್ಚು. ಕನ್ನಡದವರ ತಾಳ್ಮೆಗಂತೂ ಮಿತಿಯಿಲ್ಲ. ಇವರು ಶಾಂತಿ ಪ್ರಿಯರು. ಕರ್ನಾಟಕವು ಕನ್ನಡದವರಿಗೇ-ಎಂಬ ವಾದವಿವರದಲ್ಲ. ಯಾವ ಭಾಗದವರು ಬಂದು ಐಶ್ವರ್ಯವನ್ನು ಕೊಂಡುಹೋದರೂ ಅಡ್ಡಿ, ಆತಂಕಗಳನ್ನು ತಂದಿಡುವುದು ಇವರ ಜಾಯಮಾನವಲ್ಲ. ಅಂತೆಯೇ ಇತರ ಭಾಗದವರೆಲ್ಲಾ ಭಾಷಾ ಪ್ರಾಂತಕ್ಕಾಗಿ ಹೋರಾಟ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಇವರ ರಕ್ತ ಬಿಸಿಯಾಗಲ್ಲ; ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅದದ್ದು ನಮಗೂ ಆಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವವರು ಕೆಲವರು; ಕರ್ನಾಟಕ ಏಕೀಕರಣವಾದರೆ ಆಗುವ

ಪ್ರಯೋಜನವೇನು? ಎನ್ನುವವರು ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು. ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಕಾರಣ ಕನ್ನಡ ದೇಶ ಹರಿದು ಹಂಚಿಹೋಗಿರುವುದೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಕರ್ನಾಟಕದ ಪೀಠದಂತಿರುವ ಮೈಸೂರು ದೇಶವಲ್ಲದೆ ಮದ್ರಾಸು ಪ್ರಾಂತದ ನೀಲಗಿರಿ, ದಕ್ಷಿಣ ಕರ್ಣಾಟಕ, ಮತ್ತು ಬಳ್ಳಾರಿ ಜಿಲ್ಲೆಗಳು, ಅನಂತಪುರ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಕೆಲವು ಭಾಗಗಳು. ಬೊಂಬಾಯಿ ಪ್ರಾಂತದ ಕಾರವಾರ, ಧಾರವಾರ, ಬೆಳಗಾಮು, ಮತ್ತು ಬಿಜಾಪುರ ಜಿಲ್ಲೆಗಳು; ಕೊನೆಯದಾಗಿ ಹೈದ್ರಾಬಾದಿಗೆ ಸೇರಿರುವ ರಾಯಚೂರು, ಗುಲ್ಬರ್ಗ ಮತ್ತು ಬಿದರ್ ಜಿಲ್ಲೆಗಳು - ಸೇರಿದರೆ ಕರ್ನಾಟಕ ಪ್ರಾಂತವಾಗುತ್ತದೆ.

ಆಕ್ಕವಕ್ಕದ ತೆಲುಗರು ಮತ್ತು ತಮಿಳರು ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಂತಗಳ ರಚನೆಗೆ ಎಲ್ಲರ ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನೂ ಪಡೆದಿರುವುದಲ್ಲದೆ, ಕನ್ನಡ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಭಾಗವನ್ನು ಕೇಳಬೇಕು? ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ ಪ್ರಾಂತದ ಕೆಲವು ಭಾಗಕ್ಕೆ ತಮಗೆ ಹಕ್ಕಿಲ್ಲವೇ? ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಕನ್ನಡಿಗರಾದರೋ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಮನೆ ಕಟ್ಟುತ್ತಾ ಪರಸ್ಪರ ನಿದೆಯಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಮೈಸೂರು ಇತರ ಕನ್ನಡ ಪ್ರಾಂತಗಳಿಗೆ ಸೇರಬೇಕೆ? ಅಥವಾ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಇತರ ಕನ್ನಡ ಪ್ರಾಂತಗಳಿಗೆ ಸೇರಬೇಕೆ? ಎಂಬ ವಾದದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿರುವವರು ಕೆಲವರು; ಮೈಸೂರಿನ ಮುಖಂಡರು ಕರ್ನಾಟಕದ ಇತರ ಮುಖಂಡರೊಡನೆ ಸರಿತೂಗಲಾರರೆಂಬ ಹೆದರಿಕೆಯಿಂದ ಕನ್ನಡನಾಡಿನ ಏಕೀಕರಣಕ್ಕೆ ಬೆಂಬಲಕೊಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬ ಅಪದ್ಧವನ್ನು ನುಡಿಯುವವರು ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು; ಮೈಸೂರು ಸಂಸತ್ತುಳ್ಳ ದೇಶ, ಈ ಐಶ್ವರ್ಯವನ್ನು ಇತರ ಭಾಗಗಳಿಗೆ ಏಕೆ ಹಂಚಬೇಕು ಎಂದು ಕೆಲವರು; ಬಹಳ ದಿನಸಗಳ ಬಳಕೆಯಿಂದ ಮೈಸೂರಿನ ಸಂಸತ್ತು ಬರಿದಾಗಿದೆ, ಕನ್ನಡನಾಡಿನ ಇತರ ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ಹೇರಳವಾಗಿರುವ ಸಂಸತ್ತುನ್ನು ಬರಿದಾಗಿರುವ ಮೈಸೂರಿಗೇಕೆ ಕೂಡಬೇಕು? ಎಂದು ಕೆಲವರು, ಮನಸ್ಸು ಹರಿದಂತೆ ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಈ ಬಗೆಯವರು ಮುಂದು ಕರ್ನಾಡ್ ಷಾ ಕೊಟ್ಟಿರುವ "It is worth while waging a war for the reformation of English spelling" ಎಂಬ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸಂಕುಚಿತ ಭಾವನೆಯನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ಕನ್ನಡನಾಡಿನ ಜನರ ಆಸೆ ಏನಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿತು, ಕನ್ನಡ ಜನರ ಏಳಿಗೆಯನ್ನೂ ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶದ ಕ್ಷೇಮವನ್ನೂ ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯುಳ್ಳವರಾಗಿ ವರ್ತಿಸಿದರೆ ನಾಡಿಗೆ ಕ್ಷೇಮ, ಆವರಿಗೆ ಗೌರವ. ಕರ್ನಾಟಕ ಏಕೀಕರಣಕ್ಕೆ ಯಾರೂ ಯುದ್ಧಮಾಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ; ಬಿಸಿ ಮಾತುಗಳ ಅವಶ್ಯಕವಿಲ್ಲ. ಸೊಂಪಾಗಿ ಬಿಳಿದ ಸಂಪಿಗೆ ಮರವು ಹೂ ಬಿಡುವುದು ಎಷ್ಟು ಸಹಜವೋ, ಕನ್ನಡನಾಡು ಒಂದಾಗುವುದೂ ಅಷ್ಟೆ ಸಹಜ. ನಮ್ಮವರೇ ನಮಗೆ ಎರಡು ಬಗೆಯದೆ ಸ್ವಾರ್ಥಪರತೆ, ಸಂಕುಚಿತ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ವರ್ತಿಸಿದರೆ ಕನಸಿನ ಕನ್ನಡನಾಡು ಇಂದೇ ನೆನಸಾಗುತ್ತದೆ.

— ಎಸ್. ಎನ್. ಶಾಂತವೀರಪ್ಪ, ಬಿ.ಎ. ಆನರ್ಸ್.

ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ

ಸಾಹಿತಿ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಮಾಜ

ಕವಿ ಕನಸಿಗನು. ಆದರೆ ಆತನ ಕನಸು ಮೈಬಳಲಿದ ಜಡನಿವ್ರೆಯ ಕನಸಲ್ಲ. 'ಅಮೃತಾ ನಂದದ ಕಾವ್ಯ ಸಮಾಧಿ' ಯಲ್ಲೊರಗಿ ಉದ್ದೇಶ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನೆಯುವ ನೋಹನ ಜಾಲವದು. ನಿದ್ರೆಯ ಕನಸು ಸುಶ್ರಚಿತ್ತದ ಗುಪ್ತ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯಾದರೆ, ಕವಿಯ ಕನವಕೆಯಾದ ಕಾವ್ಯವು, ಜಾಗೃತ ಚಿತ್ತದ ಸಂವೇದಿ ಮಂಡಲವು, ಬಾಹ್ಯ ವಿಶ್ವದ ಸೊಗಡುಗುಡ, ಕಿನಿಸುನಲವು, ಚೆಲುವು ಹೊಲೆಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದಾಗ ಸೋದ್ದೇಶವಾಗಿ ಉಗುವ ಭಾವ ಪ್ರಕಟನೆ. ಕವಿತೆಗೆ ಇತರ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಲ್ಲ, ಕೋಗಿಲೆಯಂತೆ ಆತ್ಮ ಸಂತೋಷಕ್ಕಾಗಿ ಹಾಡುತ್ತಾನೆ ಎನ್ನುವ 'ಕಲಾ' ಮಯ ಜೀವಿಗಳ ಪಂಗಡವೊಂದಿದೆ. ಇವರ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುವ.

ನಾನ್ಯಾಸಿ: ಕುರುತೇಕಾವ್ಯಂ - ಋಷಿಯಲ್ಲದಾತನು ಕಾವ್ಯವನ್ನು ರಚಿಸಲಾರನು. ಇಲ್ಲಿ, ಋಷಿಯೆಂದರೆ ಜಡೆಬಿಟ್ಟ ವನವಾಸಿಯಾಗಬೇಕೆಂದಿಲ್ಲ. ಇಂದ್ರಿಯ ನಿಗ್ರಹ ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳ ಉದಾರ ಚಿತ್ತರೆಲ್ಲರೂ 'ಋಷಿ' ಎನ್ನುವ ಹೆಸರಿಗೆ ತಕ್ಕವರು. ಇಂಥ ಜೀವಿಯ ಹೃದಯವು ಕಡಲಿಗಿಂತಲೂ ಆಳ, ಬಾನಿಗಿಂತಲೂ ಮೇಲು. ಲೋಕದ ಅನು-ಪ್ರತಿರೋಧಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿ, ಸಕ್ಷನಾದ ಆತನ ಬಾಳು ಈತನಿಗೆ 'ವಜ್ರಾಢಪಿ ಕಠೋರ, ಕುಸುಮಾದಪಿ ಕೋಮಲ' ವಾದ ಹೃದಯವನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಸಿಡಿದ ಬೆರಳಿಗೆ ಸಿಡಿದೊಡನೆ, ಅಯ್ಯೋ ಪರಮಾತ್ಮಾ ಎಂದು ಕಂಬನಿಯಿಕ್ಕುವ ಹೇಡಿಯನ್ನು ಉದಾರನೆಂದಾಗಲಿ, ದಯಾರ್ಥನೆಂದಾಗಲಿ ಕರೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಋಷಿಯಲ್ಲಿ, ಕವಿಯಲ್ಲಿ (ಈ ಪ್ರಬಂಧದಲ್ಲಿ 'ಕವಿ' ಶಬ್ದವನ್ನು ಸಾಹಿತಿ ಎಂಬ ವಿಶಾಲ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಬಳಸಿದ್ದೇನೆ.) ಇಂಥ ಕ್ಷುಲ್ಲಕ ದರ್ಬಲ್ಯ ಉದಿಸಲಾರದು. ಈತನು ಅನುಭವ ಮತ್ತು ಶಕ್ತಿಗಳಿಂದ ಬಾಳತತ್ವವನ್ನರಿತ ಸ್ಥಿತ ಪ್ರಜ್ಞನಾಗಿ, ತಾನು ತನ್ನ ಮನೆ ಎಂಬ ಮನುಷ್ಯಗಳು, ವಿಶ್ವದ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಅಣುರೇಣು ರೂಪಿಯಾಗಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರಿವನು. ಇಂಥ ಉದಾರಿಯು, ಕುಲಕ್ಕಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು, ಗ್ರಾಮಕ್ಕಾಗಿ ಕುಲವನ್ನು, ಜನಪದಕ್ಕಾಗಿ ಗ್ರಾಮವನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕಾಗಿ ಜನಪದವನ್ನು ಮತ್ತು ಪೃಥಿವೀ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರ ಮನುಷ್ಯತೆಯನ್ನು ತೊರೆಯಲು ಆಳುಕನು. ಇಂತಹ ಉದಾರಚಿತ್ತನಿಗೆ ವಸುಧೆಯೆಲ್ಲವೂ ಕುಟುಂಬ ವೆಂದರೆ ಅದು ಒಪ್ಪತಕ್ಕ ಮಾತು. ಅಖಿಲ ವಿಶ್ವವು, ತನ್ನ ಆನಯವಗಳಂತೆ, ತನ್ನ ರಕ್ತದಂತೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಾನೆ ಉದಾರಚಿತ್ತನಾದ ಕವಿ.

ವಿಶ್ವಾತ್ಮದ ಗೂಢ ತತ್ವಗಳತ್ತ ಚಿತ್ತಹರಿಯಬಿಡುತ್ತಾನೆ ಕವಿ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಸಳಗದ ಆತನ ಆತ್ಮ ವಿರಾಡ್ವಸಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಈತನಿಗೆ ಸ್ವಕೀಯವೆಂಬದಿಲ್ಲವೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದರೆ ಇದೆ ಎನ್ನಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇತರ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜೀವಿಗಳಂತೆ, ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಮನೆಯು ಗೋಡೆಯೊಳಗಿನ ಕೋಣೆಗಳು, ಚಿಲುವಿನ ಹೆಂಡತಿ, ನಾಲ್ಕಾರು ಮಕ್ಕಳು ಇವೇ ಆತನ ಸ್ವಕೀಯಗಳಲ್ಲ. ಅವನ ಹೃದಯ ವಿಶಾಲ ಎಂದು ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದೆಯಷ್ಟೆ. ಇದರಿಂದ ಆತನ ಸ್ವಕೀಯತೆಯ ಸೀಮೆಕೂಡ ಸಾಮಾನ್ಯ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಅಚಿಂತ್ಯವಾದುದು ಎಂದೇ ಭಾವಿಸಬಹುದಲ್ಲವೆ? ಆದರಿಂದ ಕವಿಯು ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಆತ್ಮ ಸಂತೋಷಕ್ಕಾಗಿ ಬರೆದನು ಎನ್ನಲಿ, ವಿಶ್ವ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕಾಗಿ ಸೃಜಿಸಿದನು ಎನ್ನಲಿ, ಮೇಲಿನ ವಿವರಣೆಯ ದೃಷ್ಟಿ ಕೋಣದಿಂದ ನೋಡಿದರೆ ಈ ಎರಡು ಹೇಳಿಕೆಗಳು ಅನ್ಯೋನ್ಯ ಪೂರಕಗಳಾಗಿವೆಯಲ್ಲದೆ, ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧವಾಗಿಲ್ಲ.

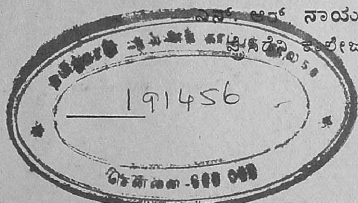
ಕವಿಯು, ಕೋಗಿಲೆಯಂತೆ ಅತ್ಯಂತೋಷಕ್ಕಾಗಿ ಹಾಡುತ್ತಾನೆ ಎನ್ನುವವರಿಗೆ, ಅವರ ಕೋಕಿಲಗಾನದ ಈ ಕಲ್ಪನೆಯೇ ಅವೈಜ್ಞಾನಿಕವಾಗಿದೆ (ಕಾವ್ಯ ಕಲ್ಪನೆಗಳು ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಸತ್ಯಗಳಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿದ್ದರೆ ಹಾಸ್ಯಸ್ವದವಾಗುತ್ತವೆ.) ಎಂದು ಹೇಳ ಬಯಸುವೆ. ಕೋಗಿಲೆ ಹಾಡುವುದು ಆತ್ಮ ಸಂತೋಷಕ್ಕಲ್ಲ ತನ್ನ ಗೆಳೆಯನ ಅಥವಾ ಗೆಳತಿಯ ಕರ್ಣರಂಜನೆಗಾಗಿ ಅದು ಹಾಡುತ್ತದೆ. ಕವಿ ಕೋಗಿಲೆಗಿಂತಲೂ ಸ್ವಾರ್ಥಿಯೇ? ಅಲ್ಲ. ಕವಿ ಹಾಡುವುದು, ಅದರ ಅರ್ಥವನ್ನು ತಿಳಿಯಬಲ್ಲವರ ಹೃದಯ ಸಂತೋಷಕ್ಕಾಗಿ.

ಕಲೆಯು ಕಲೆಗಾಗಿ ಎಂಬುದು ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡದ ಅನೇಕ ಸಾಹಿತಿಗಳ ಕೂಗು. ಈ ಕೂಗು ಅಂಗ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ 19ನೇ ಶತಮಾನದ ಪ್ರಚಾರದಲ್ಲಿತ್ತು ಈಗ ರೂಢಿಯಿಂದ ಬಿದ್ದಿದೆ. ಆದರೆ ನಮ ಸಾಹಿತಿಗಳು 19ನೇ ಶತಮಾನವನ್ನು ದಾಟಿದಂತೆ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯಕಾರಣವೆಂದರೆ, ನಮ್ಮ ಸಾಹಿತಿಗಳ ಹೇಡಿತನ.

ಬಡಗಿಯು ಕುರ್ಚಿಯನ್ನು ತಯಾರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಕುರ್ಚಿಯು ಕುರ್ಚಿಗಾಗಿಯಲ್ಲ. ಸಮಗಾರನು ಮೆಟ್ಟು ಹೊಲಿಯುತ್ತಾನೆ, ಮೆಟ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗಾಗಿ ಅಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವೂ ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವುಳ್ಳ ಜನರಿಗಾಗಿ ಹಾಗೇ ಕಲಾವಿದನ ಉಪಕರಣವಾದ ತಲೆ, ತಲೆಗಾಗಿ ಅಲ್ಲ. ಜೀವನಕ್ಕಾಗಿ, ಜೀವನದ ಭವ್ಯತೆಗಾಗಿ. ತಲೆ ತಲೆಗಾಗಿ ಎಂದು ಕೂಗುವ ಸಾಹಿತಿಗಳು, ಜೀವನದ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ವಿಶಾಲ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕಾಣಲು ಬೆದರುವ ಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳು, ಸಂಕುಚಿತ ಚಿತ್ತರು.

ಬಹುಶಃ ಈ ಕೂಗು ಹಿಂದುಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ತೋರುವುದು ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಸಾಹಿತಿಗಳಲ್ಲಿ. ಬಂಗಾಳದ ಕೆಲವು ಸಾಹಿತಿಗಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯ ಅಂಶವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ. ಈಶ್ವರಚಂದ್ರ ವಿದ್ಯಾಸಾಗರ, ಮೈಕೇಲ್ ಮಧುಸೂಧನ ದತ್ತ, ರವೀಂದ್ರನಾಥ ಟಾಕೋರ್, ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಸಮಾಜದ ಅಂಥ ವಿಶ್ವಾಸಗಳಿಂದ ವಂಚಿತರಾಗದೆ, ಧೀರತೆಯಿಂದ ಜೀವಿಸಿದವರು. ಈಶ್ವರಚಂದ್ರ ವಿದ್ಯಾಸಾಗರರು ಸ್ತ್ರೀವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಶ್ರಮಿಸಿದವರು. ರಾಗೋರರು ಹುಟ್ಟಿದುದು ಹಿಂದೂ ಸಮಾಜದ 99% ಅಂಥ ವಿಶ್ವಾಸಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಬ್ರಹ್ಮಸಮಾಜದಲ್ಲಿ.

ಹೀಗೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಎಲ್ಲ ಭಾಷಾವರ್ಗಗಳಲ್ಲೂ, ಸಾಹಿತಿಗಳು ನೂತನ ಸಮಾಜದ ಮಾರ್ಗ ದರ್ಶಿಗಳಾದುದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿರುವ ಯಾವ ಸಾಹಿತಿಯನ್ನು ಸಫಾರಕ ನೆಂದು ಬೆಟ್ಟಿತ್ತಿ ತೋರಿಸಬಲ್ಲಿದೆ? ನಮ್ಮ ಸಾಹಿತಿಗಳಿಗೆ ಸಮಾಜದ ಸಂಸರ್ಕವೆಂದರೆ ಮೈಲಿಗು ಸುಧಾರಣೆಯೆಂದರೆ ಮಹಾಪ್ರಾಪ್ತ ಮಹಾಕವಿ ಪಂಪನ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ, ಚಾಳುಕ್ಯರ ರಾಜಕೀಯ ವಿಸಯ ಗಳು ಮಿಳಿತವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಕೆಲವು ಸಾಹಿತಿಗಳಿಗೆ ಆಧುನಿಕ ರಾಜಕೀಯ ಹುಡುಕುವುದು. ಅದು ಅಶುದ್ಧವಂತೆ! ಇಂದಿನ ಲೋಕವನ್ನು ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟು ನೋಡಿ ಬರೆಯಲು ಹೆದರುವ ಈ ಸಾಹಿತಿ ನಾಮ ಧಾರಕರು, ಸಾಹಿತಿಗಳಲ್ಲ, ಬರಿಯ ಸೋಗಿತಿಗಳಲ್ಲವೇ?

ಶಿವ
m 211, N 49. V

